

MONOTEISM

IMAD AWDE

Traducător Vlad Ardeiaș

Cuprins

Introducere	1
Capitolul 1: Singurul Dumnezeu al Scripturilor.....	3
Capitolul 2: Monoteismul potrivit Vechiului Testament.....	7
Capitolul 3: Monoteism potrivit Evangheliilor.....	21
Capitolul 4: Monoteismul în învățăturile apostolilor.....	37
Capitolul 5: Monoteism potrivit Apocalipsei.....	45
Capitolul 6: Concluzia mea despre monoteism.....	49

INTRODUCERE

După ce am terminat licența în anul 2001, am început să caut o slujbă. În timpul unui interviu, a trebuit să completez un test scris. Una dintre întrebări spunea: „Neglijați detaliile?” (în limba engleză „a neglija” se traduce „to overlook”).

Ați putea crede că această întrebare poate părea ușoară la prima vedere. Însă un detaliu important de reținut în această întâmplare este că eu nu trăisem în Australia prea mult timp. Limba engleză nu era limba maternă iar la momentul respectiv nu o învățasem în cele mai mici detalii.

Răspunsul meu la acea întrebare simplă depindea de felul în care înțelegeam verbul „a neglija”. Din nefericire, nu învățasem acest verb motiv pentru care nu eram sigur de ceea ce înseamnă. Așa că am început să mă gândesc: știam ce înseamnă „overcook”: a fierbe o mâncare mai mult decât trebuie. Cu alte cuvinte, cuvântul „overcook” înseamnă „a găti prea mult. De vreme ce sună asemănător cu „neglija” („overlook”), am concluzionat că trebuie să urmeze același principiu și că înseamnă „a privi prea mult timp” sau „a privi cu multă atenție.”

Concluzionând astfel, am răspuns întrebării cu un mare DA. Inutil să mai spun că nu am primit slujba și că de atunci am învățat ce înseamnă acel cuvânt.

Ce vreau să spun cu această istorioară este că greșita înțelegere a termenului m-a condus la un răspuns greșit. Cu toate că eram sincer în răspunsul meu, am greșit în mod sincer.

În același fel, o înțelegere corectă a terminologiei Biblice este crucială înțelegerii adevărului Biblic.

Ce înseamnă „un Dumnezeu”?

Diferitele moduri de înțelegere a acestui termen i-ar condus pe oameni la diverse concluzii. Iată care sunt câteva moduri în care expresia „un Dumnezeu” este înțeles:

1. Triteism: „un Dumnezeu” înseamnă „o divinitate” - trei Ființe care formează o divinitate sau o „familie Dumnezeu”.

2. Monoteism: există o singură ființă divină numită „Dumnezeu”. Cu toate că această definiție poate părea simplă, numai ea produce câteva idei diferite:

A. Trinitarianism: un Dumnezeu care este triunic în natură care constă în trei Persoane coegale și coeternale - Dumnezeu Tatăl, Dumnezeu Fiul și Dumnezeu spiritul sfânt. Trei persoane într-o singură substanță.

B. Modalismul sau Sabelianismul care sunt aspecte variate ale unei singure doctrine:

i. Modalism: o ființă divină care se manifestă pe sine ca Tată, Isus și spirit sfânt în mod simultan.

ii. Sabelianism: o ființă divină care se manifestă în toate aceste trei moduri în diverse perioade de timp și pentru scopuri diferite. Aceasta se mai numește și „modalism cronologic”.

Ambele resping ideea de mai multe persoane distincte și coexistente în natura divină. Ideea este că nu sunt două sau trei persoane diferite. Există un singur Dumnezeu care alege să se reveleze în trei moduri diferite.

C. Monoteism strict: nu există decât un singur Dumnezeu adevărat care este Tatăl lui Isus. De aceea, Isus nu poate fi Dumnezeu Însuși. Această linie de gândire produce la rândul ei câteva concluzii diferite:

i. Isus este mai mic decât Dumnezeu Tatăl.

ii. Isus este o ființă angelică.

iii. Isus este un om care nu a existat înainte de nașterea Sa din Betleem.

Vreau să sugerez că toate aceste concluzii sunt greșite și rezultă dintr-o înțelegere greșită a termenului „un Dumnezeu”. Datorită faptului că înțeleg că termenul înseamnă „numai o singură ființă numită Dumnezeu, majoritatea monoteștilor stricți concluzionează că Isus nu poate fi numit Dumnezeu. Însă greșeala nu constă în a-L numi pe Isus Dumnezeu, ci într-o greșită înțelegere a ceea ce înseamnă termenul „un Dumnezeu”.

Pentru a înțelege mai bine acest termen, avem nevoie să studiem ce spune Biblia despre identitatea lui Dumnezeu și despre câte ființe Divine sunt descoperite în Sfânta Scriptură. De aici și scopul acestei lucrări de a explora înțelegerea Biblică a monoteismului (Un Dumnezeu).

SINGURUL DUMNEZEU AL SCRIPTURILOR

Pentru a înțelege în mod corect CINE este Dumnezeu, trebuie să cercetăm Biblia și nu tradiția sau conceptele filosofice ale oamenilor. Primul și cel mai fundamental lucru pe care trebuie să-l stabilim pentru a studia acest subiect este faptul că există un Dumnezeu.

Învățătura monoteistă este cea mai răspândită nu numai în Creștinism, dar și în alte religii ca Islamul și Iudaismul. Însă nu toate religiile monoteiste indică spre același Dumnezeu.

Ceea ce ne interesează însă este Dumnezeu Creștinismului. Aproape toți Creștinii sunt de acord cu faptul că nu există decât un singur Dumnezeu, însă, așa cum am afirmat mai devreme, nu toți înțeleg același lucru prin acest termen. Unii cred într-un Dumnezeu monoteist triunic în timp ce alții cred într-un singur Dumnezeu monoteist din punct de vedere numeric.

Cel mai proeminent exemplu al unui Dumnezeu triunic monoteist este trinitatea care afirmă că singurul Dumnezeu este format din trei Persoane - Dumnezeu Tatăl, Dumnezeu Fiul și Dumnezeu Spiritul Sfânt. Observați că trinitatea este o învățătură monoteistă, nu politeistă.

Crezul Atanasian afirmă că „noi venerăm un Dumnezeu în Trinitate și Trinitatea în unitate; ... La fel Tatăl este atotputernic, Fiul este atotputernic și Spiritul Sfânt este atotputernic; și totuși nu sunt trei atotputernici, ci unul singur atotputernic. Așadar, Tatăl este Dumnezeu, Fiul este Dumnezeu și Spiritul Sfânt este Dumnezeu, dar nu sunt trei Dumnezei, ci un singur Dumnezeu. În același fel, Tatăl este Domn, Fiul este Domn și Spiritul Sfânt este Domn; dar nu sunt trei Domni, ci un singur Domn.

Eu însă cred că Acel „Un singur Dumnezeu” al Scripturilor este unul, numeric, un Dumnezeu Monoteist. He este unul, o „Ființă” individuală cunoscută ca fiind Dumnezeu Tatăl. El are un Fiu (Isus Hristos) iar Spiritul Sfânt este Spiritul sau Viața lui Dumnezeu care ne este dată prin Fiul Său. Două Ființe Divine și totuși un singur Dumnezeu (o singură Sursă) și Tatăl al tuturor, care este deasupra tuturor și prin toți și în voi toți. (1 Cori. 8:6; Efeseni 4:4-6).

Este evident că a accepta o credință monoteistă înseamnă automat că ai acceptat adevărul Biblic. Biblia afirmă în mod clar că există un singur Dumnezeu. Atât Vechiul cât și Noul Testament afirmă faptul că „Dumnezeu este unul” (Galateni 3:20).

Iată câteva afirmații monoteiste:

„Ascultă, Israele! Domnul Dumnezeu nostru este singurul Domn.” (Deuteronomul 6:4).

„Deci, cât despre mâncarea lucrurilor jertfite idolilor, știm că în lume un idol este tot una cu nimic și că nu este decât un singur Dumnezeu.” (1 Corinteni 8:4).

Acest adevăr, Monoteismul, a fost afirmat și crezut de Isus, de ucenici și de toți iudeii din primul secol. Problema este că teologia trinitariană, teologia Singularității și teologia Unui Singur Dumnezeu Adevărat cad de acord cu faptul că există un singur Dumnezeu. De aceea, a afirma simplu că există „un Dumnezeu” nu clarifică deloc poziția unei persoane. Spre exemplu, un trinitarian poate spune „Amin!” la versetele pe care le-am citat și să continue în crezul trinitarian pentru că, potrivit acestuia, nu există decât un singur Dumnezeu. Da, acest Dumnezeu este compus din trei persoane, însă în final, Dumnezeu este unul. La fel și în cazul celui care acceptă teologia Singularității sau teologia Singurului Dumnezeu adevărat. Toate aceste teologii sunt monoteiste, dar nu și Biblice.

Atât Tatăl cât și Fiul sunt numiți „Dumnezeu”

Pentru a adăuga la această confuzie, Biblia spune că există un singur Dumnezeu, însă atât Tatăl cât și Fiul sunt numiți Dumnezeu. Isus este numit Dumnezeu de mai multe ori în Noul Testament. Toma L-a numit „Domnul și Dumnezeu meu” (Ioan 10:28). Dumnezeu Tatăl Îl numește Dumnezeu în pasajul din Evrei 1:8. Și cu toate că Isus a mărturisit că El este Fiul lui Dumnezeu și nu a pretins niciodată în mod direct că este Dumnezeu, Noul Testament Îl prezintă ca fiind egal cu Dumnezeu (Filipeni 2:6), Divin (Ioan 1:1), Folosind Numele lui Dumnezeu (Ioan 8:58), Primind închinare (Matei 14:33).

Astfel, Noul Testament Îl prezintă în mod clar pe Isus ca fiind „Dumnezeu” iar Vechiul Testament atestă acest lucru de asemenea. Iată câteva exemple:

Isaia

Matei a scris următoarele lucruri despre Ioan Botezătorul:

„Ioan acesta este acela care fusese vestit prin prorocul Isaia, când zice: „Iată glasul celui ce strigă în pustie: ‘Pregățiți calea Domnului, neteziți-I cărările.’” (Matei 3:3).

Matei a citat din cartea profetului Isaia:

„Un glas strigă: ‘Pregățiți în pustie calea Domnului, neteziți în locurile uscate un drum pentru Dumnezeul nostru!’” (Isaia 40:3).

Această profecie vorbește despre Ioan Botezătorul care urma să pregătească calea pentru Mesia. Ceea ce este interesant este faptul că Isaia îl numește pe Mesia Domnul (Iehova) și Dumnezeuul (Elohim) nostru.

Cred că la acest pasaj s-a referit Toma când a spus „*Domnul și Dumnezeuul meu!*” (Ioan 20:28). Toma a fost evreu și cunoștea cu siguranță aceste profetii și îl aștepta de asemenea pe Mesia cel promis asemenea tuturor celorlalți evrei. Prin cuvintele „*Domnul și Dumnezeuul meu*”, Toma îi spunea lui Isus: „Tu ești Cel despre care Isaia a profetit - Mesia Cel promis către care indica profetia!”.

Ioel

Un alt exemplu se găsește prin compararea profetiei din Ioel cu modul în care Petru și Pavel o aplică:

„Atunci, oricine va chema Numele Domnului va fi mântuit. Căci mântuirea va fi pe muntele Sionului și la Ierusalim, cum a făgăduit Domnul, și între cei rămași pe care-i va chema Domnul.” (Ioel 2:32).

Atât Petru cât și Pavel citează acest verset cu referire la Isus:

„Atunci, oricine va chema Numele Domnului va fi mântuit.” (Fapte 2:21).

În discursul său, Petru se referea la Isus în ziua Cincizecimii. Dacă continuați pasajul veți ajunge la versetul care afirmă:

„Să știe bine dar, toată casa lui Israel, că Dumnezeu a făcut Domn și Hristos pe acest Isus pe care L-ați răstignit voi.” (Fapte 2:36).

Aceasta este concluzia la care au vrut să ajungă. Isus este Domnul și Hristosul. El este divin; El este Cel despre care au profetit Scripturile. El arată acest lucru prin aplicarea unei profetii care vorbește despre Iehova la Isus. Acest lucru arată convingerea lui Petru despre divinitatea lui Hristos. Pavel face același lucru:

„Fiindcă oricine va chema Numele Domnului va fi mântuit.” (Romani 10:13).

Sunt numeroase versete care pot fi folosite pentru a demonstra că Isus a fost numit Dumnezeu și că s-au făcut referiri la El folosindu-se Numele lui Dumnezeu atât în Vechiul Testament cât și în Noul Testament.

Un alt verset bine cunoscut este cel în care El este numit „*Dumnezeu mare* (Elohim)” (Isaia 9:6).

Așadar, este Isus Dumnezeu? Da, cu siguranță și fără nicio umbră de îndoială, Isus este Dumnezeu.

Acest lucru reprezintă o problemă pentru înțelegerea unor oameni: dacă Tatăl este Dumnezeu și Isus este Dumnezeu și totuși nu sunt nici doi și nici trei Dumnezeu ci numai unul singur, atunci înseamnă că trinitatea reprezintă cel mai logic răspuns acestei enigme?

Pentru a armoniza aceste pasaje aparent contradictorii, unii au apelat la doctrina trinității în timp ce alții neagă că Isus este Dumnezeu (fie prin negarea totală a divinității Sale, ori prin a-L numi un Dumnezeu mai mic decât Tatăl). Ambele poziții sunt extreme și ratează ideea Scripturii. Pentru a înțelege mai bine aceste chestiuni și pentru a ajunge la o înțelegere echilibrată a Bibliei, trebuie să găsim răspuns următoarelor întrebări:

1. Ce vrea să spună Biblia atunci când afirmă că nu există decât un singur Dumnezeu?

2. La cine se referă?

3. De ce este Isus numit Dumnezeu?

Pentru a răspunde acestor întrebări, vom cerceta Scriptura în raport cu cinci perioade de timp:

1. **Vechiul Testament:** Cui s-au închinat evreii? Ce însemna monoteismul pentru ei? A fost Dumnezeu lor monoteist o trinitate, sau o Persoană unică, individuală, divină?

2. **Ioan Botezătorul:** ce a înțeles despre Dumnezeu acest om ales în mod divin pentru a anunța venirea lui Mesia?

3. **Evangheliile:** în timpul întrupării Sale, ce a afirmat Isus despre Dumnezeu? Ce versiune a monoteismului a argumentat El? Și ce au crezut evreii din timpul Său?

4. **Scrierile apostolilor,** de la Cincizecime încoace: ce versiune a monoteismului au argumentat ei?

5. **Apocalipsa:** în această carte care ne oferă detalii despre viitor și despre ceea ce se petrece în cer, care versiune a monoteismului este prezentată?

MONOTEISMUL POTRIVIT VECHIULUI TESTAMENT

S-au închinat evreii Vechiului Testament lui Dumnezeu ca trinitate?

Rețineți că evreii nu s-au închinat la ceea ce noi înțelegem azi din studiul ambelor Testamente. Ei s-au închinat la ceea ce au înțeles din Scripturile lor, și anume Vechiul Testament. Așadar, Cui s-au închinat ei și ce au crezut?

Voi prezenta câteva fapte așa cum sunt prezentate în Scripturi:

1. Există dovezi că **Dumnezeu este Unu**:

„Ascultă, Israele! Domnul Dumnezeul nostru este singurul Domn.” (Deuteronomul 6:4).

„Nu vă temeți și nu tremurați, căci nu ți-am vestit și nu ți-am spus Eu de mult lucrul acesta? Voi Îmi sunteți martori! Este oare un alt Dumnezeu afară de Mine? Nu este altă Stâncă, nu cunosc alta!” (Isaia 44:8).

„Eu sunt Domnul, și nu mai este altul; afară de Mine, nu este Dumnezeu. Eu te-am încins înainte ca tu să Mă cunoști.” (Isaia 45:5).

„Aduceți-vă aminte de cele petrecute în vremurile străbune, căci Eu sunt Dumnezeu, și nu este altul, Eu sunt Dumnezeu, și nu este niciunul ca Mine.” (Isaia 46:9).

2. Cuvântul „Elohim” tradus „Dumnezeu” este la plural în limba ebraică.

3. Cu toate că nu există decât un singur Dumnezeu, există dovezi abundente despre existența a **două Ființe Divine**:

Sodoma și Gomora: *„Atunci, Domnul a făcut să plouă peste Sodoma și peste Gomora pucioasă și foc de la Domnul din cer.”* (Geneza 19:24).

În capitolul anterior acestuia citim că Cel care l-a vizitat și i-a vorbit lui Avraam a fost Iehova:

„Bărbații aceia s-au depărtat și au plecat spre Sodoma. Dar Avraam stătea tot înaintea Domnului. ... Și Domnul a zis: „Dacă voi găsi în Sodoma cincizeci de oameni buni în mijlocul cetății, voi ierta tot locul acela din pricina lor.” (Geneza 18:22, 26).

Iehova care l-a vizitat pe Avraam împreună cu doi îngeri, a adus focul și pucioasa de la Iehova din cer. Aceasta este o dovadă despre două Ființe care sunt numite Iehova.

Iosua în pustiu: „Nu, ci Eu sunt **Căpetenia oștirii Domnului** și acum am venit.’ Iosua s-a aruncat cu fața la pământ, s-a închinat și I-a zis: ‚Ce spune Domnul meu robului Său?’” (Iosua 5:14).

Iosua I s-a închinat Căpeteniei oștirii Domnului. În acest pasaj sunt menționate două Ființe: Căpitanul îngerilor și Iehova, Cel cărora aparțin oștile cerului. Știm că Acest Căpitan nu poate fi un înger de rang înalt deoarece îngerii resping orice formă de închinare din partea oamenilor:

„Eu, Ioan, am auzit și am văzut lucrurile acestea. Și după ce le-am auzit și le-am văzut, m-am aruncat la picioarele îngerului care mi le arăta, ca să mă închin lui. Dar el mi-a zis: ‚**Ferește-te să faci una ca aceasta!** Eu sunt un împreună-slujitor cu tine și cu frații tăi, prorocii, și cu cei ce păzesc cuvintele din cartea aceasta. **Închină-te lui Dumnezeu.**” (Apocalipsa 22:8, 9).

Iosua I s-a închinat unei Ființe care a apărut înaintea lui și care S-a prezentat a fi „**Căpetenia oștirii Domnului**” și care nu a refuzat închinarea lui Iosua. Acest lucru indică faptul că această Ființă este divină, motiv pentru care este vrednică de a accepta închinarea. Aceasta este o dovadă a faptului că Domnul (Iehova), despre care vorbește Căpitanul, este o Ființă divină; dar Căpitanul Înșuși este de asemenea o Ființă Divină. Așadar, și în acest caz descoperim două Ființe divine.

4. În relatarea creației și în alte locuri, se menționează o entitate numită Spiritul Sfânt sau Spiritul lui Dumnezeu (Geneza 1:2, etc.).

Pentru a sumariza, realitățile pe care le descoperim cercetând Vechiul Testament, sunt următoarele:

- Există un singur Dumnezeu.
- Există două Ființe divine care sunt numite Iehova.
- Cuvântul care este tradus prin „Dumnezeu” este la plural.
- Mai există o entitate identificată ca fiind Spiritul Sfânt.

Ce ar trebui să concluzionăm din aceste realități?

1. Că Dumnezeu este o trinitate a Tatălui, Fiului și Spiritului Sfânt, sau
2. Că există un singur Dumnezeu, Tatăl, din care sunt toate lucrurile, care are un Fiu la fel de divin, prin care sunt toate lucrurile și care poate fi prezent în toate locurile prin Spiritul Său omniprezent - propria Lui viață, care însumează întreaga Sa putere, atribute și caracteristici?

Observați că ambele concluzii sunt în armonie cu ceea ce am menționat până acum.

Pe măsură ce continuăm să investigăm întrebarea „ce au crezut evreii din Scripturi?”, rețineți că nu ne interesează ce înțeleg Creștinii din secolul 21 din aceste Scripturi. Noi dorim să aflăm ce a înțeles poporul ales de Dumnezeu și Cui I s-au închinat ei. S-au închinat unui Dumnezeu triunic

monoteist, sau unui singur Dumnezeu monoteist (unei singure ființe numită „Dumnezeul Bibliei”)?

Cu singura excepție a triteismului, toți Creștinii (trinitarieni, modalisti sau credincioșii într-un Singur Dumnezeu Adevărat), sunt de acord că nu există decât un singur Dumnezeu. Suntem cu toții monoteiști. Dar atunci când cercetăm cu atenție, ce descoperim în Vechiul Testament?

Concluzia pe care o tragem depinde de modul în care înțelegem aceste puncte cheie:

Pluralitatea termenului „Elohim”; cum îl citim?

Prezența spiritului sfânt în Vechiul Testament; cum îl înțelegem?

Prezența a mai mult de o singură persoană numită „Dumnezeu”; cum interpretăm?

Să cercetăm aceste trei puncte pentru a vedea ce spune Biblia.

1. Pluralitatea termenului „Elohim”

Da, termenul „Elohim” este forma plurală a cuvântului „El”. Dar asta nu înseamnă în mod automat că Dumnezeu este o trinitate. Forma plurală a cuvântului „Elohim” poate fi folosită pentru o singură persoană.

Spre exemplu:

„Domnul a zis lui Moise: ,Iată că te fac Dumnezeu („Elohim” H430) pentru Faraon, și fratele tău Aaron va fi prorocul tău.” (Exodul 7:1).

Dumnezeu i-a spus lui Moise că îl va face Elohim pentru faraon, ceea ce înseamnă că:

„Te voi înălța.”

„Domnul a făcut ca poporul să capete trecere înaintea egiptenilor. Chiar Moise era foarte mare în țara Egiptului, înaintea slujitorilor lui Faraon și înaintea poporului.” (Exodul 11:3 KJV).

Cu toate că „elohim” este un substantiv plural, este folosit pentru o singură persoană pentru a indica măreția și maiestatea și astfel poate fi folosit și pentru Dumnezeu. Acest lucru se întâmplă și azi când un rege sau o regină folosește pronumele „noi” sau „al nostru”, cu toate că se referă numai la sine, la o singură persoană. Se numește „pluralul de excelență” și acesta este motivul pentru care Dumnezeu folosește substantivul plural pentru a descrie modul în care urma să-l preamărească pe Moise în ochii lui faraon.

Evreii nu a citi o tri-unitate în pluralul cuvântului „Elohim.” Prin urmare, forma plurală a cuvântului „El” nu poate reprezenta un argument decisiv în favoarea trinității. Însă nu poate fi folosit nici ca argument decisiv pentru viziunea modalistă sau a Unui Singur Dumnezeu Adevărat.

Realitatea este că pluralul „Elohim” poate fi folosit atât pentru a indica o singură Persoană ca plural de excelență, cât și pentru a descrie o pluralitate de ființe. Ține de interpretare, motiv pentru care nu poate fi un argument în sine. Trebuie să descoperim care este greutatea dovezilor Bibliei și numai atunci să concluzionăm care este interpretarea corectă a cuvântului „Elohim.”

2. Spiritul sfânt în Vechiul Testament

Mai jos găsiți referințele cheie pe care le face Vechiul Testament la spiritul sfânt. Să le examinăm pentru a vedea ce putem învăța din ele:

„La început, Dumnezeu a făcut cerurile și pământul. Pământul era pustiu și gol; peste fața adâncului de ape era întuneric, și Duhul lui Dumnezeu Se mișca pe deasupra apelor.” (Geneza 1:1, 2).

Primul lucru pe care-l observăm este legat de terminologia posesivă din acest pasaj: „duhul lui Dumnezeu.”

Aici **nu este scris** „Dumnezeu duhul”, iar aceasta este o mare diferență!

Este clar faptul că în Vechiul Testament apar două Ființe la care se face referire prin termenul „Elohim”. Prin urmare, eu cred lucrul acesta. Dar nu citim nicăieri despre o a treia ființă numită „Elohim duhul.” Nicăieri. Spiritul sfânt este numit simplu „spiritul lui Elohim”. Observați ce mai găsim scris în descrierea creației:

„Cerurile au fost făcute prin Cuvântul Domnului și toată oștirea lor, prin suflarea (H7307) gurii Lui.” (Psalmul 33:6).

Cuvântul evreiesc pentru „suflare” (H7307) este „ruach”, adică același cuvânt tradus în Geneza 1:2 prin „duh”:

„Pământul era pustiu și gol; peste fața adâncului de ape era întuneric, și Duhul (H7307) lui Dumnezeu Se mișca pe deasupra apelor.” (Geneza 1:1, 2).

Înțelesul devine foarte clar atunci când comparăm aceste versete: spiritul lui Dumnezeu este suflarea lui Dumnezeu.

Acest lucru este confirmat mai departe de Isus:

„După aceste vorbe, a suflat peste ei și le-a zis: „Luați Duh Sfânt!”” (Ioan 20:22).

Isus a suflat peste ei propriul Său spirit. În același fel, spiritul lui Dumnezeu este menționat și în Geneza 1:2, și nu Dumnezeu spiritul. „Spiritul lui Dumnezeu” poate fi de asemenea tradus prin „suflarea lui Dumnezeu.”

„Duhul lui Dumnezeu m-a făcut și suflarea Celui Atotputernic îmi dă viață.” (Iov 33:4).

Spiritul lui Dumnezeu este suflarea sau viața lui Dumnezeu. Asta este ceea ce cuvântul „ruach” înseamnă.”

De aceea, tot ceea ce ne descoperă aceste texte este că atunci când Dumnezeu a creat lumea, spiritul Său, sau suflarea Sa se mișca pe deasupra apelor. Este interesant de observat faptul că atunci când vorbești, suflarea iese din gură odată cu cuvintele. Biblia ne spune că „Cerurile au fost făcute prin Cuvântul Domnului” (Psalmul 33:6) și că „El zice și se face” (Psalmul 33:9). Prin urmare, avem cuvintele creatoare „Să fie lumină!” și a fost lumină.” (Geneza 1:3).

„Duhul Domnului (Iehova) vorbește prin mine și cuvântul Lui este pe limba mea.” (2 Samuel 23:2).

Aici este vorba despre spiritul lui Iehova. Iehova, prin spiritul Său, a vorbit prin David. Cuvântul „Lui”, al lui Iehova, era pe limba lui David. Acesta „al Lui” se referă la Iehova, nu la o altă entitate numită „Dumnezeu spiritul”. Este un pronume posesiv. Cuvântul aparține lui Iehova la fel cum spiritul aparține lui Iehova. Următoarele versete aduc o și mai mare lumină asupra acestei chestiuni:

„Nu mă lepăda din **prezența Ta** și nu lua de la mine Duhul Tău cel Sfânt!” (Psalmul 51:11 KJV).

Spiritul sfânt este prezența lui Dumnezeu. Dumnezeu poate fi prezent pretutindeni prin spiritul Său. Este propria Sa viață, suflarea și prezența Sa puternică cea care i-a uns pe profeți.

„Duhul Domnului Dumnezeu este peste Mine, căci Domnul M-a uns să aduc vești bune celor nenorociți: El M-a trimis să vindec pe cei cu inima zdrobită, să vestesc robilor slobozenia și prinșilor de război, izbăvirea” (Isaia 61:1).

Așa cum Dumnezeu i-a uns pe profeții Săi în Vechiul Testament, și Isus a fost uns cu spiritul sau cu viața lui Dumnezeu. Acest lucru este revelat în profețiile lui Isaia și în descrierea botezului lui Isus:

„**Duhul Domnului** Se va odihni peste El, duh de înțelepciune și de pricepere, duh de sfat și de tărie, duh de cunoștință și de frică de Domnul.” (Isaia 11:2).

„Iată Robul Meu, pe care-L sprijin, Alesul Meu, în care Își găsește plăcere sufletul Meu. Am pus **Duhul Meu** peste El; El va vesti neamurilor judecata.” (Isaia 42:1).

„De îndată ce a fost botezat, Isus a ieșit din apă. Și, în clipa aceea, cerurile s-au deschis și a văzut pe **Duhul lui Dumnezeu** coborându-Se în chip de porumbel și venind peste El.” (Matei 3:16).

Aceste versete nu pomenesc nimic despre „Dumnezeu spiritul sfânt”, ci vorbesc despre spiritul unui Dumnezeu sfânt. Și pentru că spiritul lui Dumnezeu este viața și prezența lui Dumnezeu, Dumnezeu Tatăl Însuși a fost în Isus Hristos, împăcând lumea cu Sine:

„că adică, **Dumnezeu era în Hristos**, împăcând lumea cu Sine, neținându-le în socoteală păcatele lor, și ne-a încredințat nouă propovăduirea acestei împăcări.” (2 Corinteni 5:19).

„Nu crezi că **Eu sunt în Tatăl și Tatăl este în Mine**? Cuvintele pe care vi le spun **Eu**, nu le spun de la Mine, ci **Tatăl, care locuiește în Mine**, El face aceste lucrări ale Lui.” (Ioan 14:10).

„Aproiați-vă de Mine și ascultați! De la început, n-am vorbit în ascuns, de la obârșia acestor lucruri am fost de față. Și acum, Domnul Dumnezeu M-a trimis cu Duhul Său.” (Isaia 48:16).

O cercetare atentă a acestui ultim verset în limba originală, ne descoperă faptul că a fost greșit tradus și interpretat. Iată cum sună același verset în alte câteva traduceri:

„... și Domnul Dumnezeu m-a trimis, și mi-a dat spiritul Său.” (Biblia în Engleza de bază).

„Și acum Domnul Dumnezeu m-a trimis și spiritul său.” (Versiunea Standard Revizuită).

„Și acum Domnul Iehova m-a trimis, și spiritul Său.” (Traducerea literală).

Potrivit contextului, cel ce vorbește pare a fi Hristos. Dumnezeu Tatăl a fost Cel care L-a trimis pe Isus în misiunea Lui pe pământ (Ioan 3:16).

Atunci când Isus a venit în lume ca Mesia, Dumnezeu a trimis spiritul Său cel sfânt asupra Lui, așa cum am menționat mai devreme (Isaia 11:2; 42:1; 61:1-3; Matei 3:16; Luca 4:18-21; Ioan 1:32, 33; Fapte 10:38).

În acest text, Isus afirmă că Dumnezeu Tatăl L-a trimis și L-a uns cu spiritul Său. Nu a existat decât Unul sigur care a trimis (Tatăl), nu doi.

Isus a afirmat acest lucru în Noul Testament de multe ori (Ioan 5:30, 36, 37; 6:39, 44, 57; 8:16, 18, 29, 42; 12:49; 14:24; 17:21, 25; 20:21; Galateni 4:4-6; 1 Ioan 4:10, 14).

De fapt, Isus a explicat în mod indirect acest pasaj prin cuvintele:

„Isus le-a zis din nou: *„Pace vouă! Cum M-a trimis pe Mine Tatăl, așa vă trimit și Eu pe voi.”* După aceste vorbe, a suflat peste ei și le-a zis: *„Luați Duh Sfânt!”*” (Ioan 20:21, 22).

Isus i-a trimis pe ucenici în aceeași manieră în care Tatăl L-a trimis pe El. Le-a dat însărcinarea de a merge și a suflat peste ei spiritul sfânt. Asta este exact ceea ce afirmă textul din Isaia în traducerea Biblia în Engleza de bază:

„... și Domnul Dumnezeu m-a trimis, și mi-a dat spiritul Său.” (Biblia în Engleza de bază).

Vechiul Testament nu afirmă că spiritul sfânt este al treilea membru al dumnezeirii sau că există o persoană numită „Dumnezeu spiritul”, ci mai

degrabă afirmă că este vorba despre „ruach”, suflarea lui Dumnezeu, spiritul și viața lui Dumnezeu, propria Lui prezență.

3. Cine sunt cele două Ființe Divine?

Ne este oferită mai multă informație?

Studiind, am descoperit că sunt folosite mai multe idei pentru a descrie cele două Ființe Divine:

A. Domnul și Îngerul Său (Solul)

„Îngerul lui Dumnezeu, care mergea înaintea taberei lui Israel, și-a schimbat locul, și a mers înapoia lor, și stâlpul de nor care mergea înaintea lor, și-a schimbat locul, și a stat înapoia lor. ... În straja dimineții, Domnul, din stâlpul de foc și de nor, S'a uitat spre tabăra Egiptenilor, și a aruncat învâlmășala în tabăra Egiptenilor.” (Exodul 14:19, 24).

Observați pasajul de mai jos în care apare același termen: „îngerul”:

„Cu toate acestea, voi n'ați avut încredere în Domnul, Dumnezeul vostru, care mergea înaintea voastră pe drum, ca să vă caute un loc de poposire: noaptea într-un foc, ca să vă arate drumul pe care trebuiați să mergeți, și ziua într-un nor.” (Deuteronomul 1:32, 33).

Este scris că Îngerul Domnului este Cel care a condus pe Israel în stâlpul de nor și cel de foc, dar aceeași Persoană este numită „Iehova” și „Elohim”. Atât Dumnezeu cât și Îngerul Său sunt numiți „Elohim” și „Iehova” de unde înțelegem că ambii sunt divini. Însă unul dintre ei este numit „Îngerul” sau Solul Celuilalt. Există două Ființe divine, însă Una este Solul Celeilalte.

În cartea lui Isaia descoperim un alt aspect interesant despre acest „Înger” și anume că este numit „Îngerul prezenței Sale.”

„Voi vesti îndurările Domnului, faptele Lui minunate, după tot ce a făcut Domnul pentru noi! Voi spune marea Lui bunătate față de casa lui Israel, căci i-a făcut după îndurările și bogăția dragostei Lui. El a zis: „Negreșit, ei sunt poporul Meu, niște copii cari nu vor fi necredincioși!” Și astfel El s'a făcut Mântuitorul lor. În toate necazurile lor n'au fost fără ajutor, și Îngerul care este înaintea Feței Lui i-a mântuit; El însuși i-a răscumpărat, în dragostea și îndurarea Lui, și necurmat i-a sprijinit și i-a purtat în zilele din vechime. Dar ei au fost neascultători și au întristat pe Duhul Lui cel sfânt; iar El li s'a făcut vrăjmaș și a luptat împotriva lor.” (Isaia 63:7-10).

Aici, Îngerul Domnului este numit „Îngerul prezenței Sale” care este de asemenea numit „Elohim” și „Iehova”. Descoperim în versetul 8 că Iehova este Mântuitorul copiilor Săi, iar în versetul 9 citim că Îngerul prezenței lui Iehova îi mântuiește. Așadar, din acest pasaj am învățat că

A. Acest Înger al lui Dumnezeu este prezența lui Iehova. Oriunde se găsește El, acolo este Iehova. El reprezintă Iehova. El este solul și prezența lui Dumnezeu.

B. Despre ambii este scris că mântuiesc oamenii. Două Ființe divine sunt implicate în lucrarea de răscumpărare. Și totuși Una este descrisă ca fiind prezența Celeilalte.

Pentru a înțelege mai multe despre acest Înger, este important să citim întregul context pentru că vom înțelege aspecte mai profunde despre cele zece porunci.

„Atunci Dumnezeu a rostit toate aceste cuvinte, și a zis: „Eu sunt Domnul, Dumnezeul tău, care te-a scos din țara Egiptului, din casa robiei. Să nu ai alți dumnezei afară de Mine.” (Exodul 20:1-3).

Dumnezeu a continuat să vorbească, dar oamenilor li s-a făcut frică, motiv pentru care l-au rugat pe Moise să-I vorbească lui Dumnezeu pentru ei.

„Poporul stătea în depărtare; iar Moise s-a apropiat de norul în care era Dumnezeu. Domnul a zis lui Moise: „Așa să vorbești copiilor lui Israel: „Ați văzut că v-am vorbit din ceruri.” (Exodul 20:21, 22).

Aceeași Ființă numită „Iehova” și „Elohim” a continuat să vorbească cu Moise. Nu există nicio întrerupere a discursului până la finalul capitolului 23.

Acum observați că Același Iehova care a rostit cele zece porunci, a spus la finalul aceleiași conversații, fără întreruperi:

„Iată, Eu trimit un Înger înaintea ta, ca să te ocrotească pe drum, și să te ducă în locul, pe care l-am pregătit. Fii cu ochii în patru înaintea Lui, și ascultă glasul Lui; să nu te împotrivești Lui, pentru că nu vă va ierta păcatele, căci Numele Meu este în El. Dar dacă vei asculta glasul Lui, și dacă vei face tot ce-ți voi spune, Eu voi fi vrăjmașul vrăjmașilor tăi și protivnicul protivnicilor tăi. Îngerul Meu va merge înaintea ta, și te va duce la Amoriti, Hetiti, Fereziți, Cananiți, Heviți și Iebusiți, și-i voi nimici.” (Exodul 23:20-23).

Observați două aspecte în acest pasaj:

Primul, Dumnezeu a spus în versetul 22:

„Dar dacă vei asculta glasul Lui, și dacă vei face tot ce-ți voi spune...”

Cu alte cuvinte, Dumnezeu a spus: „Acest Înger va rosti cuvintele Mele; Eu voi vorbi prin glasul Lui. El este cuvântul Meu. El este Cuvântul lui Dumnezeu. El este gândul Meu făcut auzibil.”

În al doilea rând, Dumnezeu a spus: „Numele Meu este în El” ceea ce înseamnă că Acest Înger are chiar natura și autoritatea lui Dumnezeu.

Așadar, am descoperit că Această altă Ființă divină este Îngerul sau Solul lui Dumnezeu, prezența lui Dumnezeu, glasul lui Dumnezeu, Cuvântul lui Dumnezeu și că are Numele, natura sau autoritatea lui Dumnezeu în Sine.

Înțelegând toate acestea, Cine este Cel care a rostit cele zece porunci și la Cine se referă prima poruncă?

Observați ce a afirmat Ștefan chiar înainte de a fi omorât:

„Moise, când l-a văzut, s'a mirat de arătarea aceasta; și, pe când se apropia să vadă ce este, a auzit glasul Domnului, care i-a zis: „Eu sunt Dumnezeul părinților tăi, Dumnezeul lui Avraam, Dumnezeul lui Isaac, și Dumnezeul lui Iacov.” Și Moise, tremurând, n'a îndrăznit să se uite. Domnul i-a zis: „Scoate-ți încălțăminte din picioare, căci locul pe care stai, este un pământ sfânt. Am văzut suferința poporului Meu, care este în Egipt, le-am auzit gemetele, și M'am pogorât să-i izbăvesc. Acum, du-te, te voi trimite în Egipt.” Pe acest Moise, de care se lepădaseră ei, când au zis: „Cine te-a pus pe tine stăpânitor și judecător?” Dumnezeu l-a trimis ca stăpânitor și izbăvitor, cu ajutorul îngerului, care i se arătase în rug. El i-a scos din Egipt, și a făcut minuni și semne în Egipt, la Marea Roșie, și în pustie, patruzeci de ani. Acest Moise a zis fiilor lui Israel: „Domnul, Dumnezeul vostru, vă va ridica dintre frații voștri un prooroc ca mine: de el să ascultați.” El este acela care, în adunarea Israelitilor din pustie, cu îngerul, care i-a vorbit pe muntele Sinai, și cu părinții noștri, a primit cuvinte vii, ca să ni le dea nouă.” (Fapte 7:31-38).

În lumina acestor descoperiri, înțelegem că Îngerul lui Dumnezeu a fost Cel care a rostit cele zece porunci, Același Înger care i-a vorbit lui Moise în tufișul care ardea. Însă El a rostit cuvintele lui Dumnezeu, a Celui îmbătrânit de zile, deoarece El este glasul - Logosul sau Cuvântul - lui Dumnezeu. Este interesant că Ștefan îl numește „glasul Domnului” (Fapte 7:31).

Așadar, porunca „să nu ai alți dumnezei în afară de Mine” trebuie să se refere la Iehova mai degrabă decât la Îngerul lui Iehova a Cărui voce a fost auzită rostind aceste cuvinte.

Mai mult decât atât, observați ce este scris despre Îngerul lui Iehova atunci când a apărut lui Moise în tufișul care ardea:

„Îngerul Domnului i S'a arătat într'o flacără de foc, care ieșea din mijlocul unui rug. Moise s'a uitat; și iată că rugul era tot un foc, și rugul nu se mistuia deloc ... Domnul a văzut că el se întoarce să vadă; și Dumnezeu l-a chemat din mijlocul rugului, și a zis: „Moise! Moise!” El a răspuns: „Iată-mă!” ... Și a adăugat: „Eu sunt Dumnezeul tatălui tău, Dumnezeul lui Avraam, Dumnezeul lui Isaac și Dumnezeul lui Iacov.” Moise și-a ascuns fața, căci se temea să privească pe Dumnezeu.” (Exodul 3:2, 4, 6).

Aici descoperim că Îngerul lui Iehova sau Solul lui Iehova spune: „Eu sunt Dumnezeul tatălui tău, Dumnezeul lui Avraam, Dumnezeul lui Isaac și Dumnezeul lui Iacov.” (Exodul 3:6). Cum înțelegem această pretenție: a

pretins Îngerul lui Iehova că este Unicul Dumnezeu al Bibliei, sau Unicul Dumnezeu al Bibliei vorbea prin Cuvântul Său?

Observați modul în care a înțeles Petru identitatea Dumnezeului lui Avraam, a lui Isaac și al lui Iacov:

„Dumnezeul lui Avraam, Isaac și Iacov, Dumnezeul părinților noștri, a proslăvit pe Robul Său Isus, pe care voi L-ați dat în mâna lui Pilat; și v'ați lepădat de El înaintea lui, măcar că el era de părere să-i dea drumul.” (Fapte 3:13).

Potrivit cuvintelor lui Petru, Dumnezeul lui Avraam, Isaac și Iacov este Tatăl lui Isus. Așadar, o înțelegere mai clară a pasajului din Exodul 3:6 este că Unicul Dumnezeu al Bibliei vorbea prin Solul Său. Acolo au fost rostite cuvintele lui Dumnezeu prin glasul Îngerului Său care este în aceeași măsură divin ca El Însuși.

Așadar, descoperim două Ființe divine, două Ființe care sunt numite „Iehova” și „Elohim”. Însă până acum am descoperit că Una dintre Aceste Ființe este numită Îngerul lui Iehova, prezența lui Iehova, glasul lui Iehova, Cel în care Iehova Și-a pus Numele.

Dacă asta ar fi tot ceea ce Vechiul Testament ne descoperă despre cele două Ființe divine, tot nu avem dovezi ale existenței unei trinități. În cel mai fericit caz, înțelegem că există doi dumnezei sau un Dumnezeu format din două persoane sau ființe.

În definitiv, dovezile de până acum ne indică existența a două, nu trei ființe sau persoane numite „Iehova” și „Elohim”. Spiritul sfânt nu este niciodată numit „Dumnezeu spiritul sfânt” în Vechiul Testament. Trinitatea are nevoie de trei ființe divine, nu numai de două.

Însă Vechiul Testament ne oferă mai multe informații care ne aduc mai multă lumină despre acest subiect.

B. Dumnezeu și Fiul Său

„Domnul m'a făcut cea dintâi dintre lucrările Lui, înaintea celor mai vechi lucrări ale Lui. Eu am fost așezată din vecinicie, înainte de orice început, înainte de a fi pământul. Am fost născută când încă nu erau adâncuri, nici izvoare încărcate cu ape; am fost născută înainte de întărirea munților, înainte de a fi dealurile, când nu era încă nici pământul, nici câmpiile, nici cea dintâi fărâmă din pulberea lumii. Când a întocmit Domnul cerurile, eu eram de față; când a tras o zare pe fața adâncului, când a pironit norii sus, și când au fișnit cu putere izvoarele adâncului, când a pus un hotar mării, ca apele să nu treacă peste porunca Lui, când a pus temeliiile pământului, eu eram meșterul Lui, la lucru lângă el, și în toate zilele eram desfătarea Lui, jucând neîncetat înaintea Lui.” (Proverbe 8:22-30).

Unii aplică acest pasaj la „înțelepciunea” lui Dumnezeu de vreme ce, contextual vorbind, la asta se referă. Însă, dacă vom face asta, vom întâmpina dificultăți și mai mari.

Pasajul afirmă în mod clar faptul că „înțelepciunea” a fost „posedată” sau „născută” la un anumit „timp” în zilele veșniciei înainte ca orice altceva să fi fost creat. Dacă acest pasaj se referă la atributul înțelepciunii, înseamnă că înainte de acest „punct” Dumnezeu nu a fost înțelept și nici nu a avut atributul înțelepciunii.

Mai mult decât atât, modul în care autorul se exprimă ne arată că nu se referă la un simplu atribut ci mai degrabă la o „persoană” sau la o „ființă”.

Observați următoarele expresii: *„Eu eram cu El ... ca Unul născut ... zilnic am fost desfătarea Lui ... bucurându-Mă neîncetat înaintea Lui.”* Mai departe, observați cum este descrisă înțelepciunea: *„Dătătorul vieții și morții”* (Proverbe 8:35, 36), *„Cel ce oferă bogăția”* (Proverbe 8:18-21) și siguranței (Proverbe 1:33), Sursa înțelepciunii, sfaturilor, înțelegerii și puterii (Proverbe 8:14), Sursa guvernării și a autorității (Proverbe 8:15), Sursa fericirii (Proverbe 3:13, 18), Sursa revelației (Proverbe 8:6-10, 32, 34), Cel care trebuie căutat, găsit și apelat (Proverbe 1:28; 8:17), Cel care iubește și care trebuie iubit (Proverbe 8:17), Cel care-i cheamă pe oameni și care-i caută (Proverbe 8:4), Cel care călăuzește (Proverbe 3:17, 8:20, 32).

Acest limbaj nu descrie un atribut ci o Persoană, pe Isus Hristos. De la Proverbe 8:11 până la capitolul 9, întregul pasaj se aplică la Isus. Isus este „înțelepciunea lui Dumnezeu” (1 Corinteni 1:24, 30; Matei 23:34, Luca 11:49).

Mai mult decât atât, este scris că *„eu eram meșterul Lui, la lucru lângă el, și în toate zilele eram desfătarea Lui, jucând neîncetat înaintea Lui”* (Proverbe 8:30).

Contextual, acest pasaj se referă la momentul creației. Ideea textului este că pe parcursul lucrării de creație, Înțelepciunea a fost prezentă ca un „meseriaș” sau „arhitect”. Reținând toate acestea, observați ce este scris puțin mai jos:

„Cine s-a suit la ceruri, și cine s-a pogorât din ele? Cine a adunat vântul în pumnii lui? Cine a strâns apele în haina lui? Cine a hotărât toate marginile pământului? Cum se numește el, și cum cheamă pe fiul său? Știi tu lucrul acesta?” (Proverbe 30:4).

Din nou, vorbind despre lucrarea de creație, autorul o atribuie nu unei singure persoane, ci la două pe care-I identifică prin relația de Tată și Fiu. Fiul lui Dumnezeu, Înțelepciunea, a fost împreună cu Tatăl de-a lungul lucrării de creație.

„Domnul m-a făcut cea dintâi dintre lucrările Lui, ... Eu am fost așezată din veșnicie, ... Am fost născută când încă nu erau adâncuri ... am fost născută înainte de întărirea munților, înainte de a fi dealurile.” (Proverbe 8:22-25).

Cu alte cuvinte, Isus spune „Eu am fost născut înainte de orice creație.” Fiul lui Dumnezeu pe care-L numim acum „Isus”, a fost născut în zilele veșniciei înainte de orice act al creației. El a fost născut, nu creat. Despre El, Mica a spus:

„Cel ce va stăpâni peste Israel și a cărui obârșie se suie până în vremuri străvechi, până în zilele veșniciei.” (Mica 5:2).

Observați și alte traduceri:

„... a cărui linie de familie merge înapoi în timpurile străvechi” (GNB).

„Originile Lui merg înapoi în timpul îndepărtat, în zilele îndepărtate.” (GW).

„Începuturile Lui sunt din vremuri străvechi, cu mult, mult timp în urmă.” (ERV).

„... cineva a cărui familie merge înapoi în timpurile străvechi.” (CEV).

Toate acestea sunt în perfectă armonie cu pasajul citat din Proverbe 8. Originile, începuturile sau linia familiei lui Isus merg înapoi în zilele veșniciei înainte de a primul act al creației. În zilele veșniciei, dacă ne este îngăduit să folosim termenul „zile”, Isus a fost născut din Tatăl. Nu vorbesc despre teoria „veșniciei generări”. A fost un „eveniment” unic și singular; Dumnezeu a născut un Fiu. Nu ni se spune cum, dar ni se spune că s-a întâmplat. Partea noastră este aceea de a crede Cuvântul.

Așadar, cele două Ființe Divine sunt IHVH (Iehova) și Fiul Său. Unul, Fiul, a fost născut din Celălalt, IHVH (Iehova).

Vă amintiți că atunci când prietenii lui Daniel au fost aruncați în foc, Fiul lui Dumnezeu a fost Cel care li S-a alăturat:

„El a luat iarăși cuvântul și a zis: „Ei bine, eu văd patru oameni umblând slobozi în mijlocul focului și nevătămați, și chipul celui de al patrulea seamănă cu Fiul lui Dumnezeu!” ... Nebucadnețar a luat cuvântul și a zis: „Binecuvântat să fie Dumnezeul lui Șadrac, Meșac și Abed-Nego, care a trimis pe îngerul Său și a izbăvit pe slujitorii Săi care s-au încrezut în El, au călcat porunca împăratului și și-au dat mai degrabă trupurile lor decât să slujească și să se închine altui dumnezeu decât Dumnezeului lor!” (Daniel 3:25, 28 - KJV).

Vezi și Proverbe 30:4.

Evident, evreii, poporul lui Dumnezeu din Vechiul Testament, au înțeles din Scripturi că Dumnezeu avea un Fiu și au atribuit lucrarea creației atât Tatălui cât și Fiului. (Proverbe 8:22-30, 30:4; Daniel 3:25, 28).

Așadar, cele două Ființe divine menționate în Vechiul Testament sunt Dumnezeu și Fiul Său. Fiul lui Dumnezeu este Îngerul lui Dumnezeu, prezența lui Dumnezeu, glasul lui Dumnezeu și Cuvântul lui Dumnezeu. El a fost născut, nu creat.

C. Un Dumnezeu și Dumnezeul Său

„Scaunul Tău de domnie, Dumnezeule, este veșnic; toiagul de domnie al Împărăției Tale este un toiag de dreptate. Tu iubești neprihănirea și urăști răutatea. De aceea, Dumnezeule, Dumnezeul Tău Te-a uns cu un untdelemn de bucurie mai presus decât pe tovarășii Tăi de slujbă.” (Psalmul 45:6, 7).

Din acest pasaj putem observa cu ușurință că Îngerul lui Dumnezeu, care este numit Iehova, îl are pe Iehova ca Dumnezeu al Său. Sau mai direct, Dumnezeu se referă la Sine ca la Dumnezeul Fiului Său.

Pentru a sumariza ceea ce am studiat până acum, trebuie să spunem că Vechiul Testament ne prezintă două Ființe divine, ambele numite Iehova și Elohim. Ambele sunt implicate în lucrarea de creație și răscumpărare.

Ele sunt numite Iehova și îngerul Său, Iehova și Fiul Său, Fiul lui Iehova și Dumnezeul Său (Iehova).

Motivul pentru care Îngerul Domnului este numit Iehova și Elohim este pentru că El este Fiul lui Iehova, El este prezența lui Iehova, El este glasul sau Cuvântul lui Iehova și El are numele lui Iehova în El.

Datorită faptului că El este Fiul lui Iehova, El deține chiar natura lui Iehova, natura divină. De aceea El este Elohim sau Dumnezeu prin natură. El deține natura dumnezeiască.

Potrivit Vechiului Testament, există un singur Dumnezeu și două Ființe divine. Motivul pentru care avem un singur Dumnezeu este pentru că Tatăl este unica sursă a tuturor lucrurilor, inclusiv a Fiului Său. Nu pentru că Dumnezeu ar avea o natură triunică sau biunică, sau pentru că Scriptura se referă la o singură Ființă ca fiind Dumnezeu. Termenul „un Dumnezeu” înseamnă „O singură Sursă a tuturor lucrurilor.”

Fiul lui Dumnezeu Însuși a spus: „Domnul m-a avut la începutul lucrărilor Lui ... Am fost născută când încă nu erau adâncuri.” (Proverbe 8:22, 24).

În esență, El spune: „Iehova Mi-a dat viață. El, Iehova M-a adus la existență înainte de primul act al creației. El este sursa vieții Mele și a existenței Mele.”

Să ne gândim astfel: dacă ambele Ființe divine, Iehova și Fiul Său, sunt implicate în lucrarea de creație iar Iehova este sursa existenței Fiului Său, înseamnă că Iehova este sursa tuturor lucrurilor, inclusiv a vieții Fiului Său. Astfel, Fiul este la fel de divin ca și Tatăl prin moștenire. Aceasta este motivul pentru care Vechiul Testament afirmă în mod explicit monoteismul, cu toate că se referă la două Ființe divine. Una a provenit sau a fost născută din Cealaltă. El a fost născut, nu creat.

Termenul „un Dumnezeu” se referă la O Sursă a tuturor lucrurilor și anume la Tatăl, Îmbătrânitul de zile (Daniel 7:9, 13). Asta nu înseamnă numai o singură Ființă divină, ci o singură Sursă a tuturor lucrurilor, o

Ființă Supremă care este deasupra tuturor, care nu are niciun Dumnezeu sau Tată, care a existat din totdeauna.

Vechiul Testament prezintă cu adevărat o imagine monoteistă a lui Dumnezeu, numai o Singură Sursă divină. Vechiul Testament nu afirmă nicidecum un Dumnezeu triunic sau un Dumnezeu biunic monoteist. Asta înseamnă că evreii, inclusiv Ilie, s-au închinat Singurului Dumnezeu adevărat al Scripturii, Iehova, Tatăl lui Isus, Tatăl tuturor, ca fiind Singurul Dumnezeu al Bibliei. Perspective ca cea trinitariană sau modalistă le-au fost complet străine.

Un aspect crucial care merită menționat aici este acela că Dumnezeu a oferit poporului Său instrucțiuni speciale de a omorî pe oricine, inclusiv dintre profeti sau văzători, care i-ar fi îndemnat să se închine altor dumnezei decât *„Domnului Dumnezeului tău, care te-a scos din țara Egiptului.”* (Deuteronomul 13:1-10).

Tocmai am descoperit din Scriptură că Singurul Dumnezeu adevărat este Tatăl. Tatăl, prin Fiul Său, a fost Cel care a creat, a eliberat și a condus poporul Său. El a fost Cel care a fost venerat ca fiind Dumnezeul lui Avraam, Isaac și Iacob. El a fost cel care, prin Fiul Său, a rostit porunca *„să nu ai alți dumnezei în afară de Mine.”*

Asta înseamnă că oricine altcineva, chiar și un înger de lumină, care ar fi venit ulterior și i-ar fi învățat să se închine unui alt dumnezeu decât Cel revelat în Vechiul Testament, ar fi trebuit ucis.

Acest aspect este important de subliniat pentru că, pe măsură ce vom aborda Noul Testament, vom descoperi că Isus Însuși i-a lăudat pe evrei pentru corecta lor înțelegere a identității lui Dumnezeu.

MONOTEISM POTRIVIT EVANGHELIILOR

O idee foarte răspândită printre Creștini este aceea că Vechiul Testament nu ne descoperă în mod clar cine este Dumnezeu. Este adevărat că Isus a venit pentru a oferi omenirii o descoperire deplină a caracterului lui Dumnezeu, dar deseori se afirmă faptul că prin învățăturile Sale noi am învățat că Dumnezeul Bibliei este o trinitate.

Este lucrul acesta adevărat? Sprijină cuvintele și învățătura Sa teologia trinitariană? Sunt învățăturile Sale în armonie cu ceea ce am descoperit în Scripturile Vechiului Testament?

Vom examina acum dacă această pretenție este adevărată sau nu. În această secțiune vom cerceta pentru a descoperi care este identitatea lui Dumnezeu potrivit Evangheliilor. Pentru aceasta, ne vom centra în mod deosebit pe principalele personaje: Ioan Botezătorul, Evreii și Isus Hristos. Scrierile apostolilor vor fi examinate ulterior.

Ioan Botezătorul

Omul lui Dumnezeu desemnat să anunțe împlinirea profețiilor Vechiului Testament și să proclame că venirea lui Hristos este aproape, a fost Ioan Botezătorul. El a fost cel despre care a fost profetizat că este „glasul celui ce strigă în pustie” (Isaia 40:3, Matei 3:3). Scopul și misiunea vieții lui a fost aceea de a pregăti calea Domnului.

Nașterea sa a fost o minune. Un înger a venit din cer pentru a-i anunța pe părinți despre ceea ce urma să se întâmple. Vorbind despre el, Isus l-a descris pe Ioan astfel: „Cel mai mare dintre toți profetii” (Luca 7:28) și Ilie despre care s-a spus că va veni, cel de-al doilea Ilie (Matei 17:10-13).

Cu siguranță că Ioan Botezătorul a știut din era Dumnezeu. Cu siguranță că El I S-a închinat Dumnezeului Celui adevărat din cer. Dacă Ioan a fost cel care a venit în spiritul și puterea lui Ilie, este logic să credem că el s-a închinat aceluiași Dumnezeu căruia s-a închinat și Ilie.

Ni se spune dacă Ioan s-a închinat sau nu unui Dumnezeu triunic sau monoteist? Faptul că el a fost un evreu din primul secol ar trebui să fie suficient pentru a ne arăta că el nu s-a închinat unei trinități. Însă Biblia ne oferă detalii semnificative pentru a găsi răspunsul clar pentru această întrebare:

„Pe când era Apolo în Corint, Pavel, după ce a trecut prin ținuturile de sus ale Asiei, a ajuns la Efes. Aici a întâlnit pe câțiva ucenici și le-a zis: „Ați primit voi Duhul Sfânt când ați crezut?” Ei i-au răspuns: „Nici n-am auzit măcar că a fost dat un Duh Sfânt.” „Dar cu ce botez ați fost botezați?” le-a zis el. Și ei au răspuns: „Cu botezul lui Ioan.” (Fapte 19:1-3).

Acești doisprezece apostoli fuseseră botezați cu botezul lui Ioan. Dacă Ioan însuși sau altcineva îi botezase, este irelevant la acest moment. Ideea este că acești ucenici nici măcar nu auziseră de spiritul sfânt.

Gândiți-vă: dacă Ioan s-ar fi închinat unui Dumnezeu triunic, nu ar fi menționat măcar pe Dumnezeu spiritul sfânt? Credeți că el sau ucenicii lui nu le-a spus celor pe care-i botezau despre Dumnezeul pe care-l venerau?

Este mai degrabă illogic să credem că Ioan s-a închinat unei trinități în timp ce aceia pe care i-a botezat nici nu au auzit de spiritul sfânt, cu atât mai mult despre dumnezeul spiritul sfânt. Privind obiectiv la descrierea acestei întâmplări, trebuie să acceptăm că Ioan Botezătorul, Ilie cel făgăduit, asemenea primului Ilie, nu s-a închinat unei trinități. Mai degrabă înțelegem că s-a închinat Aceluiași Dumnezeu pe care L-au venerat și părinții lui, Avraam, Isaac și Iacob.

Evreii

Dar în ceea ce-i privește pe evreii din zilele lui Isus? S-au închinat ei unei trinități, unui Dumnezeu trei-în-unul?

Cine era Dumnezeu lor?

Răspunsul la această întrebare ne este foarte util atunci când studiem Evangheliile, mai ales atunci când citim conversațiile pe această temă dintre Isus și evreii din zilele Lui. Spre exemplu, una dintre ele a fost purtată între Isus și un scrib:

„Care este cea mai mare poruncă dintre toate?” (Marcu 12:28).

Răspunsul lui Isus a început cu următoarele cuvinte:

„Cea mai mare poruncă este: Ascultă Israele: Domnul, Dumnezeul nostru este un singur Domn.” (Marcu 12:29).

Pentru un evreu, acesta era cel mai important verset pe care trebuia să-l rețină. Fiecare evreu îl știa pe dinafară. Observați răspunsul scribului la cuvintele lui Isus:

„Bine, Învățătorule. Adevărat ai zis că Dumnezeu este unul singur, că nu este altul afară de El și că a-L iubi cu toată inima, cu tot cugetul, cu tot sufletul și cu toată puterea și a iubi pe aproapele ca pe sine este mai mult decât toate arderile-de-tot și decât toate jertfele.” (Marcu 12:32, 33).

Aceasta a fost mărturisirea unei credințe monoteiste: „Dumnezeu este unul singur, că nu este altul afară de El”.

Vă rog să rețineți că acest scrib nu era un Creștin trinitarian din secolul 21. El era un evreu din primul secol. Și Isus a fost un evreu din primul secol. Înainte de a citi răspunsul lui Isus, trebuie să înțelegem ceea ce credea scribul și ce a vrut să spună prin cuvintele lui.

Orice trinitarian din secolul 21 poate să spună „Amin” la ceea ce au afirmat Isus și scribul. Un trinitarian care înțelege pe deplin trinitatea crede într-Un singur Dumnezeu și se referă la Acest un Dumnezeu cu pronumele „El” sau „al Lui”!

Este greșit să presupunem că terminologia singulară folosită în Biblie cu referire la Dumnezeu constituie o dovadă împotriva trinității. Și eu am făcut această greșală în trecut. Am argumentat în mod greșit că folosirea pronumelor „El, al Lui etc.” în loc de „ei, ai lor etc.” atunci când se face referire la Dumnezeu, constituie o dovadă împotriva doctrinei trinității. Și astăzi întâlnesc mulți care folosesc acest argument invalid.

Crezul trinitarian este monoteistic, motiv pentru care orice argument despre singularitatea lui Dumnezeu se va armoniza cu acesta. Este important să înțelegem corect orice concept despre Dumnezeu. A afirma că doctrina trinității este politeistă este echivalent cu a construi un argument slab și a încerca să-l aperi. Nu aceasta este calea de a ajunge la adevăr.

1. Care Dumnezeu monoteist?

Să studiem alte câteva discuții pe care Isus le-a avut cu evreii pentru a clarifica identitatea „singurului Dumnezeu” la care se refereau ei. După ce vom concluziona, vom reveni la Marcu 12.

Se refereau Isus și evreii la un Dumnezeu triunic monoteist? Sau la un Dumnezeu monoteist singular? Ce credeau evreii primului secol?

Am demonstrat deja că evreii Vechiului Testament nu s-au închinat unei trinități și nici Ioan Botezătorul. Ne oferă Noul Testament un clar „așa zice Domnul” ca răspuns la întrebarea noastră? Eu cred că da. Să cercetăm o altă discuție dintre Isus și evrei:

„Ei I-au zis: „Noi nu suntem copii născuți din curvie; avem un singur Tată: pe Dumnezeu.” Isus le-a zis: „Dacă ar fi Dumnezeu Tatăl vostru, M-ați iubi și pe Mine, căci Eu am ieșit și vin de la Dumnezeu; n-am venit de la Mine Însumi, ci El M-a trimis.” (Ioan 8:41, 42).

Despre care Dumnezeu vorbeau ei aici? Se refereau la o trinitate? Dacă continuăm să citim discuția, descoperim răspunsul:

„Dacă Mă slăvesc Eu Însumi, slava Mea nu este nimic; Tatăl Meu Mă slăvește, El, despre care voi ziceți că este Dumnezeul vostru.” (Ioan 8:54).

Observați sublinierea intenționată: Isus le-a spus evreilor: „Cel despre care spuneți că este Dumnezeul vostru, este Tatăl Meu! Dumnezeul vostru este Cel care Mă onorează pe Mine.”

Isus a fost născut evreu și a trăit timp de 33 de ani printre evreii primului secol. A trăit printre ei și s-a închinat în aceeași sinagogă în care se închinau și ei. El știa bine ce credeau ei. Acesta este motivul pentru care le-a spus: „Tatăl Meu este Cel despre care voi, evreii, spuneți că este Dumnezeuul vostru!”.

Evreii primului secol credeau într-Un singur Dumnezeu monoteist, așa cum am văzut și în Vechiul Testament. Mărturia lui Isus pentru ei a fost aceea că Persoana pe care ei o venerau era Tatăl Lui.

2. Eu Sunt

Câteva versete mai jos, în cadrul aceleiași discuții, descoperim un pasaj despre monoteism deseori greșit înțeles:

„N-ai nici cincizeci de ani”, I-au zis iudeii, „și ai văzut pe Avraam?!” Isus le-a zis: „Adevărat, adevărat vă spun că, mai înainte ca să se nască Avraam, sunt Eu. La auzul acestor vorbe, au luat pietre ca să arunce în El.” (Ioan 8:57-59).

A pretins Isus că Numele lui Dumnezeu este al Lui? Da, sigur. A fost Isus Cel care i-a vorbit lui Moise din rugul aprins? Da, cu siguranță. El era Îngerul Dumnezeu numit Iehova (Domnul) și Elohim (Dumnezeu). Dar nu uitați ceea ce am învățat în articolele anterioare. Îngerul Domnului care i-a apărut lui Moise este Fiul lui Dumnezeu, Cuvântul și glasul lui Dumnezeu. Am descoperit de asemenea că în El este Numele Tatălui: *„Numele Meu este în El.” (Exodul 23:21).*

Așadar, da, Hristos este cel care i-a vorbit lui Moise spunând *„Eu Sunt Cel ce Sunt” (Exodul 3:14).* Dar El rostea cuvintele Tatălui Său. Toate lucrurile vin de la Tatăl. Atunci în vechime El a rostit cuvintele lui Dumnezeu, iar în Noul Testament a făcut același lucru.

Acest lucru nu este străin Noului Testament. Ioan ne spune că Isus era Cuvântul lui Dumnezeu care a fost cu Dumnezeu la început și care era Dumnezeu (divin).

„La început era Cuvântul, și Cuvântul era cu Dumnezeu, și Cuvântul era Dumnezeu.” (Ioan 1:1).

Mai mult decât atât, atunci când era pe pământ El a mărturisit că El a fost Cel care a rostit cuvintele Tatălui Său:

„Nu crezi că Eu sunt în Tatăl și Tatăl este în Mine? Cuvintele pe care vi le spun Eu, nu le spun de la Mine, ci Tatăl, care locuiește în Mine, El face aceste lucrări ale Lui.” (Ioan 14:10).

„Căci Eu n-am vorbit de la Mine Însumi, ci Tatăl, care M-a trimis, El Însuși Mi-a poruncit ce trebuie să spun și cum trebuie să vorbesc. Și știu că porunca Lui este viața veșnică. De aceea lucrurile pe care le spun, le spun așa cum Mi le-a spus Tatăl.” (Ioan 13:49, 50).

Isus a transformat gândurile lui Dumnezeu în sunete pentru urechile noastre. El era gura lui Dumnezeu, Tatăl Său, atât în Vechiul cât și în Noul Testament. De aceea El continuă să fie Cuvântul și glasul lui Dumnezeu pentru oameni.

Deseori este folosit pasajul în care Isus pretinde Numele lui Dumnezeu („Eu Sunt”) ca dovadă că Isus este parte din Dumnezeul triunic. Dar această concluzie nu este corectă.

Isus nu a făcut altceva decât să le arate evreilor din primul secol că El a fost Cel care S-a întâlnit cu și i-a vorbit lui Moise. El le descoperea faptul că a existat înainte de Avraam, folosind această întâmplare cu Moise ca exemplu, de vreme ce evreii erau foarte familiarizați cu această istorie. Prin aceasta, El și-a demonstrat divinitatea și Identitatea ca Glas sau Cuvânt al lui Dumnezeu. El nu a pretins că este Singurul Dumnezeu adevărat al Bibliei, Îmbătrânitul de zile. Isus nu a pretins niciodată așa ceva. Vom descoperi mai multe despre ceea ce Isus a afirmat și a pretins pe măsură ce înaintăm în studiu.

3. Isus și femeia de la fântână

Vom studia încă o întâmplare înainte de a reveni a dialogul dintre Isus și învățătorul legii. Isus a întâlnit o femeie samariteană la fântâna lui Iacob și i-a arătat că este familiarizat cu istoria ei personală. Femeia a concluzionat că El trebuie să fie profet și L-a întrebat:

„Părinții noștri s-au închinat pe muntele acesta; și voi ziceți că în Ierusalim este locul unde trebuie să se închine oamenii.” (Ioan 4:20).

Pe vremea aceea, evreii și samaritenii aveau idei diferite atât în ceea ce privește locul de închinare sau și persoana căreia se închinau. Observați răspunsul lui Isus:

„Femeie”, i-a zis Isus, „crede-Mă că vine ceasul când nu vă veți închina Tatălui nici pe muntele acesta, nici în Ierusalim. Voi vă închinați la ce nu cunoașteți, noi ne închinăm la ce cunoaștem, căci mântuirea vine de la iudei. Dar vine ceasul, și acum a și venit, când închinătorii adevărați se vor închina Tatălui în duh și în adevăr, fiindcă astfel de închinători dorește și Tatăl. Dumnezeu este Duh; și cine se închină Lui trebuie să I se închine în duh și în adevăr.” (Ioan 4:21-24)

Isus i-a spus femeii două lucruri:

1. Evreii cunosc identitatea lui Dumnezeu: „mântuirea vine de la evrei.”
2. I-a spus Cui să se închine sau, cine este Dumnezeul evreilor: „adevărații închinători se vor închina Tatălui.”

În cadrul acestui dialog, ca și în cel precedent, termenul „Dumnezeu” folosit de evrei și Isus, nu se referă la un Dumnezeu triunic monoteist, ci la Dumnezeul Tatăl.

Scripturile transmit un mesaj clar în ceea ce privește identitatea Celui căruia se închinau evreii primului secol. Ei se închinau lui Dumnezeu Tatăl.

Evreii au spus că Tatăl era Dumnezeu lor.

Isus a spus evreilor că Tatăl Lui este Dumnezeul lor.

Isus i-a spus femeii de la fântână să I se închine Dumnezeului evreilor - Tatălui.

Ioan Botezătorul a crezut într-Un Dumnezeu individual, monoteist, așa cum credeau și evreii.

4. Înapoi la Isus și la învățătorul legii

Revenind la dialogul celor doi, atunci când învățătorul I s-a adresat lui Isus:

„Bine, Învățătorule. Adevărat ai zis că Dumnezeu este unul singur, că nu este altul afară de El” (Marcu 12:32), la Cine s-a gândit acesta? La Cine s-a referit? Se referea el la un Dumnezeu monoteist triunic, sau la Dumnezeu Tatăl, ca la un Dumnezeu singular monoteist?

Acest învățător evreu s-a referit numai la Dumnezeu Tatăl. El credea într-Un Dumnezeu singular, monoteist. Acest lucru devine evident atunci când înțelegem că asta este ceea ce au crezut evreii primului secol.

Aceasta ar fi fost o ocazie perfectă pentru ca Isus să-i clarifice învățătorului și nouă de asemenea că Dumnezeul Bibliei este o unitate de trei persoane. Însă, în loc să facă o clarificare sau o corecție, Isus susține. Observați răspunsul lui Isus, așa cum a fost notat de Marcu:

„Isus a văzut că a răspuns cu pricepere și i-a zis: „Tu nu ești departe de Împărăția lui Dumnezeu.” Și nimeni nu îndrăznește să-I mai pună întrebări.” (Marcu 12:34).

Plecând de la răspunsul învățătorului, Isus a spus *„Tu nu ești departe de Împărăția lui Dumnezeu.”*

Paraklētōs

Un alt detaliu ajutător și folositor este legat de modul în care este folosit termenul „Paraklētōs” (G3875). Acest termen este folosit de patru ori în Noul Testament. Numai Ioan îl folosește și este tradus ca „mângâietor” în Ioan 14. Iată care sunt pasajele în care Ioan folosește aceste termen:

Cuvântul este folosit de trei ori de Isus într-unul dintre discursurile Sale:

„Și Eu voi ruga pe Tatăl, și El vă va da un alt Mângâietor (G3875), care să rămână cu voi în veac.” (Ioan 14:16).

„Când va veni Mângâietorul (G3875), pe care-L voi trimite de la Tatăl, adică Duhul adevărului, care porcede de la Tatăl, El va mărturisi despre Mine.” (Ioan 15:26).

„Totuși vă spun adevărul: Vă este de folos să Mă duc, căci, dacă nu Mă duc Eu, Mângâietorul (G3875) nu va veni la voi, dar, dacă Mă duc, vi-L voi trimite.” (Ioan 16:7).

În acest discurs Isus a spus că mângâietorul va veni la voi, vă va învăța toate lucrurile și că vă va arăta lucrurile Tatălui.

Însă vă rog să observați că în cadrul acestui discurs, Isus le vorbea ucenicilor în pilde. Atunci când ei au început să se întrebe despre ce vorbește Isus (Ioan 16:18), El le-a spus:

„V-am spus aceste lucruri în pilde. Vine ceasul când nu vă voi mai vorbi în pilde, ci vă voi vorbi deslușit despre Tatăl.” (Ioan 16:25).

Observați că aici nu mai spune că Mângâietorul vă va arăta așa cum a spus anterior (Ioan 16:25). Acum le vorbește deschis spunându-le *„vă voi vorbi deslușit despre Tatăl.” (Ioan 16:25).*

Este evident faptul că Isus vorbea despre Sine la persoana a treia, folosind pilde pentru a-i învăța pe ucenici.

Însă acest lucru devine și mai clar atunci când citim a patra ocazie în care Ioan folosește termenul „paraklētōs”:

„Copilașilor, vă scriu aceste lucruri ca să nu păcătuiți. Dar, dacă cineva a păcătuit, avem la Tatăl un Mijlocitor (G3875), pe Isus Hristos, Cel neprihănit.” (1 Ioan 2:1).

Ioan, cel care a consemnat discursul lui Isus în capitolele 14 până la 16, singurul ucenic care a folosit termenul „paraklētōs”, l-a și identificat în mod clar. El a spus că *„avem la Tatăl un paraklētōs, pe Isus Hristos, Cel neprihănit.”*

Ioan nu este singurul care a identificat în mod clar mângâietorul sau spiritul adevărului ca fiind Isus Hristos. Apostolul Pavel a făcut același lucru. Observați următoarele trei versete:

„totuși, pentru noi, nu este decât un singur Dumnezeu: Tatăl, de la care vin toate lucrurile și pentru care trăim și noi, și un singur Domn: Isus Hristos, prin care sunt toate lucrurile și, prin El, și noi.” (1 Corinteni 8:6)

După ce afirmă că nu există decât un singur Domn, Isus Hristos, observați cu Cine Îl identifică pe Acest un singur Domn:

„Căci Domnul este Duhul, și unde este Duhul Domnului, acolo este slobozenia.” (2 Cor. 3:17).

În mod clar el afirmă că Isus este duhul. De asemenea, tot el a fost cel care a spus că Isus a fost făcut un duh dătător de viață:

„De aceea este scris: „Omul dintâi Adam a fost făcut un suflet viu.” Al doilea Adam a fost făcut un duh dătător de viață.” (1 Corinteni 15:45).

Atât Ioan cât și Pavel identifică în mod clar duhul adevărului, acel „paraklētōs”, ci Isus Hristos.

Aceasta nu a fost deloc o încercare de a schimba înțelegerea învățătorului legii despre identitatea lui Dumnezeu. Isus a sprijinit crezul învățătorului legii și l-a încurajat să continue pe aceeași cale. Mai mult decât atât, observați modul în care Marcu a notat aceeași întâmplare în anul 70, la 40 de ani după răstignire:

„Isus a văzut că a răspuns cu pricepere și i-a zis ...” (Marcu 12:34).

Asta este ceea ce a învățat Marcu. El a crezut că învățătorul legii a răspuns într-un mod înțelept, cu pricepere. Și nu numai asta, dar el a crezut că Isus a indicat spre răspunsul învățătorului legii ca fiind corect.

Vă rog să rețineți acest aspect. Ucenicul Marcu, autorul evangheliei, a notat ceea ce s-a întâmplat. Aceste cuvinte exprimă în mod clar modul în care Marcu a înțeles situația. Marcu a crezut că Isus a fost mulțumit de răspunsul învățătorului legii sau, cel puțin a crezut că Isus a gândit că răspunsul învățătorului legii a fost înțelept și chibzuit.

Cu toate că unii erudiți nu sunt de acord, marea majoritatea a cercetătorilor cred că Evanghelia după Marcu a fost prima scrisă, undeva în jurul anului 70. Asta înseamnă la aproximativ 36 de ani după moartea și învierea lui Hristos. Dacă autorul acestei Evanghelii devenise pe atunci trinitarian, atunci nu ar fi scris că răspunsul învățătorului legii este înțelept. Ceea ce ne descoperă acest pasaj despre modul în care gândea Marcu este faptul că el nu era trinitarian deoarece am văzut deja că nici învățătorul legii nu era. Pasajul ne mai descoperă și faptul că Isus a fost de acord cu înțelegerea învățătorului legii a existenței unui Dumnezeu singular, monoteist, motiv pentru care nu a făcut nicio încercare de a-l corecta.

Acest pasaj în sine ne descoperă faptul că Dumnezeu Bibliei la care s-a referit Marcu, învățătorul legii și Isus, nu este Altul decât Dumnezeu Tatăl. Nici una dintre persoanele implicate în această discuție nu a încercat să demonstreze altceva.

Isus Hristos

Însă asta nu este tot ceea ce ne descoperă Evangheliile despre acest subiect. Există mult mai multe dovezi care confirmă concluziile la care am ajuns până acum. Observați care este identitatea lui Dumnezeu potrivit spuselor lui Isus:

Singurul Dumnezeu adevărat

Atunci când Isus S-a rugat Tatălui Său, El a spus:

„Și viața veșnică este aceasta: să Te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat, și pe Isus Hristos, pe care L-ai trimis Tu.” (Ioan 17:3).

Potrivit spuselor Sale, viața veșnică se bazează pe cunoașterea sau pe o relație cu două Persoane sau Ființe: Dumnezeu și Isus. Observați că Isus se referă la Tatăl Său ca fiind Singurul Dumnezeu adevărat.

Isus spune că nu există decât Un Singur Dumnezeu adevărat, ceea ce înseamnă un Dumnezeu al tuturor și deasupra tuturor; o Singură Sursă a întregii vieți și a tuturor ființelor. În rugăciunea Sa, Isus nu L-a prezentat pe Acest Un Dumnezeu adevărat ca fiind un unitate de trei persoane, ci ca pe un singur individ, chiar Tatăl Său.

Rugăciunea

Isus a învățat-o pe femeia samariteană să se roage Tatălui (Ioan 4:23, 24), iar când ucenicii L-au rugat să-i învețe cum să se roage, El a început prin a spune:

„Iată dar cum trebuie să vă rugați: ‘Tatăl nostru care ești în ceruri! Sfințească-se Numele Tău; vie Împărăția Ta; facă-se voia Ta, precum în cer și pe pământ. ... și nu ne duce în ispită, ci izbăvește-ne de cel rău. Căci a Ta este împărăția și puterea și slava în veci. Amin!’” (Matei 6:9, 10, 13).

Prin aceasta Isus a afirmat că Tatăl este Dumnezeul Cerului și al Pământului. Tatăl este Cel Căruia trebuie să ne rugăm, cerând ca voia Sa să se împlinească și ca împărăția Sa să vine. Toate ființele aparțin Tatălui.

Domnul Cerului și al Pământului

„În ceasul acela, Isus S-a bucurat în Duhul Sfânt și a zis: „Tată, Doamne al cerului și al pământului, Te laud pentru că ai ascuns aceste lucruri de cei înțelepți și pricepuți și le-ai descoperit pruncilor. Da, Tată, fiindcă așa ai găsit cu cale Tu.” (Luca 10:21).

Potrivit cuvintelor lui Isus, Tatăl este Domnul Cerului și al Pământului.

Isus nu a pretins niciodată că este Dumnezeu

Isus nu a pretins niciodată că este Dumnezeul Bibliei. Da, El a pretins să este divin, egal cu Dumnezeu, și-a însușit Numele Tatălui („Eu Sunt”), dar de asemenea și-a afirmat în mod clar identitatea: Fiul lui Dumnezeu. Dacă vrem să găsim adevărul, nu putem aborda Scriptura cu idei preconceptuate. Astfel, tindem să vedem ceea ce dorim și să ignorăm restul.

Spre exemplu, mulți citează unele dintre cuvintele lui Isus, dar le ignoră pe cele care par a sugera altceva decât ceea ce ei încearcă să demonstreze:

Deseori se citează „*Eu și Tatăl una suntem.*” (Ioan 10:30), dar se ignoră „*Tatăl este mai mare decât Mine.*” (Ioan 14:28).

Deseori se citează „*mai înainte ca să se nască Avraam, sunt Eu.*” (Ioan 8:58), dar se ignoră „*Sunt Fiul lui Dumnezeu!*” (Ioan 10:36).

Da, Isus a spus „*Eu sunt calea, adevărul și viața*” (Ioan 14:6) și că El oferă viața oricui vrea (Ioan 5:21), dar tot El a spus „*Căci, după cum Tatăl are viața în Sine, tot așa a dat și Fiului să aibă viața în Sine.*” (Ioan 5:26).

Două Ființe divine oferă viața veșnică și sunt implicate în răscumpărarea omului, dar Una dintre ele a primit viața de la cealaltă (Ioan 5:26). Cu alte cuvinte, Tatăl este Sursa vieții, inclusiv a vieții lui Isus Care este Mântuitorul și Autorul vieții omului (Fapte 3:15).

Observați de asemenea cuvintele ale lui Isus; pe măsură ce le citiți, ridicați întrebarea: Cine este Dumnezeul la care se referă?

„*Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică. Dumnezeu, în adevăr, n-a trimis pe Fiul Său în lume ca să judece lumea, ci ca lumea să fie mântuită prin El.*” (Ioan 3:16, 17).

„*Și pe la ceasul al nouălea, Isus a strigat cu glas tare: Eli, Eli, Lama Sabactani?*” Adică: „*Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, pentru ce M-ai părăsit?*” (Matei 27:46).

„*Nu mă ține, i-a zis Isus, căci încă nu M-am suit la Tatăl Meu. Ci du-te la frații Mei și spune-le că Mă sui la Tatăl Meu și Tatăl vostru, la Dumnezeul Meu și Dumnezeul vostru.*” (Ioan 20:17).

Scopul misiunii pământești a lui Hristos a fost acela de a-L descoperi pe Dumnezeu omenirii. În aceste pasaje sunt descoperite în mod clar următoarele caracteristici ale lui Dumnezeu: El are un Singur Fiu născut; El este Dumnezeul lui Isus; El este Tatăl lui Isus.

Da, Isus vorbea ca om, dar este adevărat ceea ce a spus? Putem crede cuvintele Lui? Îmi pot clădi teologia și credința pe învățăturile lui Isus?

Isus a afirmat că Dumnezeu Tatăl este nu numai Dumnezeul nostru, dar și Dumnezeul Lui. Atât înainte cât și după înviere, El a mărturisit faptul că Tatăl este Dumnezeul Lui, așa cum se observă în pasajele de mai sus.

Mai departe, Isus a afirmat:

„*Lucrați nu pentru mâncarea pieritoare, ci pentru mâncarea care rămâne pentru viața veșnică și pe care v-o va da Fiul omului; căci Dumnezeu Tatăl, pe El L-a însemnat cu pecetea Lui.*” (Ioan 6:27 KJV).

Expresia „*Dumnezeu Tatăl*” nu este un nume. Iată cum apare în alte traduceri:

„... *Căci pe El L-a sigilat Tatăl, chiar Dumnezeu*”. (YLT).

„... *Căci pe El Tatăl, chiar Dumnezeu, L-a sigilat.*” (ASV).

Isus L-a identificat pe Dumnezeu care L-a sigilat ca fiind Tatăl Său. Isus a afirmat că Dumnezeu este o Divinitate singulară, monoteistă, așa cum evreii din Vechiul Testament și Ioan Botezătorul au crezut.

În timp ce era pe pământ, Isus nu a fost ambiguu sau neclar în ceea ce privește identitatea lui Dumnezeu. El a afirmat foarte clar că Tatăl Lui este Singurul Dumnezeu adevărat. El este „Dumnezeul Meu și Dumnezeul vostru.”

Însă atunci când a vorbit despre Sine Însuși, Isus a spus că este Fiul lui Dumnezeu:

„Toți au zis: „Ești Tu dar Fiul lui Dumnezeu?” Și El le-a răspuns: „Așa cum o spuneți; da, sunt.” (Luca 22:70).

„cum ziceți voi că hulesc Eu, pe care Tatăl M-a sfințit și M-a trimis în lume? Și aceasta, pentru că am zis: ‘Sunt Fiul lui Dumnezeu!’” (Ioan 10:36).

Isus a afirmat în mod clar cine este Dumnezeu și cine este El. Iată alte câteva mărturii din Evangheliile care mărturisesc despre faptul că Isus este Fiul lui Dumnezeu:

A. Dumnezeu Tatăl: Matei 3:17; 17:5.

B. Demoni: Luca 4:41; 8:28.

C. Ucenici ai lui Isus:

i. Marta: Ioan 11:27.

ii. Petru: Matei 16:16.

iii. Soldatul roman: Matei 27:54.

iv. Toți ucenicii: Matei 14:33.

v. Ioan afirmă că Isus este Cuvântul divin al lui Dumnezeu care a fost împreună cu El înainte de existența timpului: Ioan 1:1.

Evangheliile afirmă în mod clar identitatea de Fiu a lui Isus. Tot ele afirmă de asemenea și divinitatea lui Isus. Isus a pretins divinitatea atunci când

1. a afirmat că El este „*Eu Sunt*”,

2. a afirmat egalitate cu Dumnezeu spunând că este Fiul Lui:

„Dar Isus le-a răspuns: „Tatăl Meu lucrează până acum și Eu, de asemenea, lucrez.” Tocmai de aceea căutau și mai mult iudeii să-L omoare, nu numai fiindcă dezlega ziua Sabatului, dar și pentru că zicea că Dumnezeu este Tatăl Său și Se făcea, astfel, deopotrivă cu Dumnezeu.” (Ioan 5:17, 18).

le-a cerut ucenicilor să creadă în El la fel cum cred în Dumnezeu, așezându-Se și pe Sine în locul obiectului credinței:

„Să nu vi se tulbure inima. Aveți credință în Dumnezeu și aveți credință în Mine.” (Ioan 14:1).

El a dorit ca ucenicii Lui să aibă aceeași credință în El precum au și în Dumnezeu. El S-a așezat pe Sine pe același nivel cu Dumnezeu atunci când vine vorba despre credința noastră.

Isus este tot atât de divin ca și Tatăl Său. El este Dumnezeu în sensul în care El are natura lui Dumnezeu. Scriptura nu ezită să-L numească „Dumnezeu”, „Iehova” sau „Elohim” pe Isus, și nici noi nu ar trebui să ezităm.

Toma L-a numit „*Domnul meu și Dumnezeul meu!*” (Ioan 20:28).

El este Dumnezeu. Totuși, de-a lungul întregii Scripturi, profeții Noului Testament, Ioan Botezătorul, evreii, Isus și ucenicii au menținut ideea singularității lui Dumnezeu care este identificat în Persoana Tatălui lui Isus.

Evangeliiile ne descoperă în mod clar faptul că Isus este divin și Dumnezeu în natură, și în același timp ele ne descoperă și motivul pentru care El este numit Dumnezeu. Nu datorită faptului că El este Dumnezeul Bibliei, nici pentru că El este a treia parte din Dumnezeul Bibliei. El este numit Dumnezeu pentru că este Fiul lui Dumnezeu, Cuvântul lui Dumnezeu și prezența lui Dumnezeu așa cum am văzut mai înainte.

Asta este ceea ce descoperim și în Vechiul Testament: două Persoane divine, dar un Singur Dumnezeu.

Învățăturile lui Isus din Evanghelii sunt în desăvârșită armonie cu ceea ce este afirmat în Vechiul Testament în ceea ce privește monoteismul. Ambele mărturisesc că Dumnezeul monoteist al Bibliei este Dumnezeu Tatăl, nu un Dumnezeu triunic.

Vă rog să rețineți faptul că scopul acestor articole este acela de a cerceta ce afirmă Scriptura despre monoteism, despre Singurul Dumnezeu al Bibliei. Acesta este motivul pentru care nu examinăm toate versetele care au de-a face cu calitatea de Fiu a lui Isus și nici cu identitatea spiritului sfânt. Aceste aspecte vor fi tratate în alte articole viitoare.

Sunt convins că o corectă înțelegere despre identitatea Singurului Dumnezeu al Bibliei va constitui o temelie solidă. Dacă Creștinii acceptă învățătura Scripturii că Singurul Dumnezeu al Bibliei este Dumnezeu Tatăl, atunci modul în care vor înțelege identitatea spiritului sfânt și a lui Isus va veni în mod aproape natural.

Dar în ceea ce privește spiritul sfânt?

Vorbesc Evangeliile despre spiritul sfânt?

Da, desigur. Însă nu este prezentat niciodată ca „Dumnezeu spiritul sfânt” sau ca o persoană / ființă separată de prezența lui Dumnezeu și a Fiului Său.

De vreme ce identitatea spiritului sfânt nu constituie subiectul acestei serii, voi discuta cele două pasaje principale care sunt de obicei prezentate pentru a sprijini ideea că spiritul sfânt este o a treia persoană individuală, alta decât Dumnezeu sau Hristos. Din nou, în viitor vom publica articole care vor trata acest subiect atât de important.

1. Botezul lui Isus

Biblia afirmă că spiritul lui Dumnezeu a coborât peste Isus la botezul Său, nu „Dumnezeu spiritul”.

„De îndată ce a fost botezat, Isus a ieșit din apă. Și, în clipa aceea, cerurile s-au deschis și a văzut pe Duhul lui Dumnezeu coborându-Se în chip de porumbel și venind peste El.” (Matei 3:16).

Dacă vă amintiți, mai devreme au descoperit că acest eveniment a fost profetizat în Vechiul Testament:

„Duhul Domnului Se va odihni peste El, duh de înțelepciune și de pricepere, duh de sfat și de tărie, duh de cunoștință și de frică de Domnul.” (Isaia 11:2).

„Iată Robul Meu, pe care-L sprijin, Alesul Meu, în care Își găsește plăcere sufletul Meu. Am pus Duhul Meu peste El; El va vesti neamurilor judecata.” (Isaia 42:1).

Atunci când studiezi termenul „spiritul lui Dumnezeu” în Biblie, descoperi faptul că înseamnă viața sau suflarea lui Dumnezeu. Dumnezeu Tatăl a pus spiritul Lui, însemnând viața Lui, în Fiul Său.

Versetul a spus: *„Am pus Duhul Meu peste El” (Isaia 42:1; Matei 12:18).*

Observați că Dumnezeu nu a spus că va pune pe „Dumnezeu spiritul sfânt peste El.” Nu, ci a spus „voi pune spiritul Meu”, însemnând suflarea, viața sau prezența Mea peste El.

Asta este ce afirmă Biblia:

„că adică, Dumnezeu era în Hristos, împăcând lumea cu Sine, neținându-le în socoteală păcatele lor, și ne-a încredințat nouă propovăduirea acestei împăcări.” (2 Corinteni 5:19).

Cum era Dumnezeu în Hristos?

Acest lucru a fost descoperit la botezul Său. Nu este nicio îndoială asupra faptului că spiritul Tatălui era în Fiul Său de la nașterea Sa, însă la baptism a existat o manifestare exterioară pentru ca toți să poată vedea spiritul vieții lui Dumnezeu Tatăl coborând asupra lui Isus sub forma unui porumbel.

Biblia afirmă că spiritul sfânt a venit asupra Mariei (Matei 1:20; Luca 1:35). Dacă spiritul sfânt era o altă persoană / ființă decât Dumnezeu Tatăl, atunci cine este Tatăl lui Isus? De ce S-a referit Isus la Dumnezeu ca fiind

Tatăl Său dacă o altă persoană / ființă numită „Dumnezeu spiritul sfânt”
L-a conceput?

Dumnezeu Tatăl era în Hristos prin propriul Său spirit de viață. Evangheliile sunt în armonie cu restul Scripturilor. Ele afirmă că spiritul sfânt este chiar viața lui Dumnezeu, nu o altă persoană divină diferită de Tatăl sau de Fiul Său.

2. Un alt mângâietor

„Și Eu voi ruga pe Tatăl, și El vă va da un alt Mângâietor, care să rămână cu voi în veac;” (Ioan 14:16).

Dacă citim contextul, comparând versetele de la 15 la 19, vom descoperi faptul că Isus vorbea despre Sine la a treia persoană, ceva ce făcea deseori. Iată câteva exemple:

„Da, sunt”, i-a răspuns Isus. „Și veți vedea pe Fiul omului șezând la dreapta puterii și venind pe norii cerului.” (Marcu 14:62).

„Dar cine intră pe ușă este păstorul oilor. Portarul îi deschide și oile aud glasul lui; el își cheamă oile pe nume și le scoate din staul.” (Ioan 10:2, 3).

Nimeni nu va contesta că Isus Însuși este Fiul omului și păstorul cel bun. În ambele cazuri El se referă la Sine folosind persoana a treia ceea ce a făcut des, mai ales în cadrul pildelor.

Spunând aceasta, sunt conștient de faptul că ceea ce-i derutează pe mulți în pasajul din Ioan 14:16, este cuvântul „alt”. Majoritatea înțeleg că prin acest cuvânt Isus trebuie să fi spus că Tatăl va trimite pe altcineva decât pe Hristos Însuși. Mulți însă nu știu că acest cuvânt poate însemna un altul de același fel, dar într-o formă diferită. Observați cu același cuvânt este folosit în următorul pasaj:

„Duhul Domnului va veni peste tine, vei proroci cu ei și vei fi prefăcut într-alt om.” (1 Samuel 10:6).

Să înțelegem că regele Saul va deveni alt om cu o identitate diferită? Sau că va deveni un „alt om” prin faptul că inima lui va fi transformată și va fi umplut de spiritul lui Dumnezeu? Este clar că regele Saul urma să fie schimbat, dar va continua să fie tot regele Saul.

Dar în ceea ce privește pasajul din Ioan 14:16; ce a vrut Isus să spună folosind „un alt mângâietor”?

„Și Eu voi ruga pe Tatăl, și El vă va da un alt Mângâietor, care să rămână cu voi în veac;” (Ioan 14:16).

A vrut să spună că „Eu vă voi trimite pe altcineva decât pe Mine”, sau că „Eu voi veni într-o altă formă”? Atunci când cercetăm contextul, vom descoperi că, la fel cum Isus S-a identificat pe Sine ca fiind Păstorul cel Bun (Ioan 10:14), la numai două versete distanță, Isus a spus:

„Nu vă voi lăsa orfani, Mă voi întoarce la voi.” (Ioan 14:18).

În aceste versete, Isus Se identifică pe Sine ca fiind mângâietorul. El vorbea despre Sine folosind persoana a treia așa cum a făcut-o de multe alte ori. Mai jos aveți o comparație între cuvintele lui Isus despre Sine la persoana întâi și ceea ce El a spus despre mângâietorul în pasajul cuprins între versetele 15 și 20. Observați asemănările:

Isus

„lumea nu Mă va mai vedea” vs. 19

„dar voi Mă veți vedea” vs. 19

Isus era cu ei atunci

„Eu în voi” vs. 20

„Voi veni la voi” vs. 18

„Și iată că Eu sunt cu

voi în toate zilele,

până la sfârșitul veacului.” Mat. 28:19

Mângâietorul

Lumea „nu-l vede” vs. 17

„dar voi îl cunoașteți” vs. 17

„locuiește cu voi” vs. 17

„va fi în voi” vs.17

„vă dau un alt Mângâietor” vs.16

„să rămână cu voi în veac” vs. 16

Atunci când această secțiune a Scripturii este citită în context ca un singur gând continuu, devine clar faptul că Isus vorbea despre Sine la persoana a treia. Dacă veți continua să citiți acest pasaj, veți observa că Isus le vorbea în pilde (Ioan 16:25). Acel alt mângâietor este El Însuși într-o altă formă, o manifestare spirituală. Iată un exemplu în care Isus apare înaintea ucenicilor într-o altă formă:

„După aceea, S-a arătat într-alt chip la doi dintre ei pe drum, când se duceau la țară.” (Marcu 16:12).

Evangheliile ne descoperă faptul că spiritul sfânt este spiritul lui Dumnezeu și spiritul lui Hristos. Nu altcineva. Gândiți-vă la acest lucru. Isus a fost Cel care a luat asupra Sa natura umană. El a fost Cel care a devenit unul ca noi, experimentând foamea, disconfortul, oboseala, trădarea și toate încercările vieții:

„Și prin faptul că El Însuși a fost ispitit în ceea ce a suferit, poate să vină în ajutorul celor ce sunt ispitiți.” (Evrei 2:18).

Pentru că El a suferit fiind ispitit, poate să vină în ajutor, să-i mângâie pe cei care sunt ispitiți. El ne poate mângâia pentru că El a fost în locul nostru. Dar dacă spiritul sfânt este o altă persoană altcineva decât Isus Hristos, atunci poate el, care nu a fost niciodată om, să mă mângâie în condițiile în care el nu știe ce înseamnă a fi om, a fi înfometat, sărac și ispitit de păcat? Nădejdea slavei noastre este „Hristos în voi” (Coloseni 1:27), nu altcineva.

Două Ființe Divine, dar un singur Dumnezeu

Revenind la subiectul principal, Evangheliile ne descoperă două Ființe Divine, dar un singur Dumnezeu. Ele ni-L înfățișează pe Cel care este identificat ca ultima Sursă a tuturor lucrurilor, inclusiv a vieții Fiului, a Celui care este „singurul Dumnezeu adevărat” (Ioan 17:3), în timp ce Cealaltă Ființă Divină este identificată ca fiind Fiul lui Dumnezeu, Cuvântul lui Dumnezeu, divin ca și Dumnezeu.

Evangheliile sunt în armonie cu mărturia Vechiului Testament, declarând că Tatăl lui Hristos este „singurul Dumnezeu adevărat” al Bibliei. În timp ce ele solidifică ceea ce am înțeles că Fiul Său, Isus Hristos, este la fel de Divin, că există o singură Sursă ultimă a tuturor lucrurilor, Dumnezeu Tatăl. Astfel, până acum am descoperit că cele Două Ființe Divine sunt:

Vechiul Testament

Iehova și Îngerul Său
(Exodul 14:19, 24)

Iehova și Fiul Său
(Proverbe 8:22-30; 30:4)

Iehova fiind Dumnezeul Fiului Său
(Psalmul 45:6, 7)

Evangheliile

Dumnezeu și Solul Său
(Ioan 17:25, 26)

Dumnezeu și Fiul Său
(Ioan 17:3)

Dumnezeu Tatăl fiind
Dumnezeul Fiului Său
(Ioan 20:17, etc.)

Am descoperit de asemenea și motivul pentru care Fiul lui Dumnezeu este divin:

Vechiul Testament

El este Fiul lui Iehova
(Proverbe 8:22-20; 30:4)

El este prezența lui Iehova
(Isaia 63:9)

El este Glasul sau Cuvântul lui Iehova
(Exodul 23:22)

El are în Sine Numele lui Iehova
(Exodul 23:21)

Evangheliile

El este Fiul lui Dumnezeu
(Ioan 10:36)

El este prezența Tatălui
(„Eu și Tatăl una suntem”)

El este Glasul sau Cuvântul lui Dumnezeu
(Ioan 1:1; 12:49)

Are Numele lui Dumnezeu în El
(Ioan 8:58)

Atât Vechiul Testament cât și Evangheliile mărturisesc despre legătura dintre Dumnezeu și Fiul Său. Ambele mărturisesc despre Două Ființe Divine, și totuși un singur Dumnezeu și Sursă a tuturor despre care am învățat că este Dumnezeu Tatăl.

MONOTEISMUL ÎN ÎNVĂȚĂTURILE APOSTOLILOR

În ceea ce privește Biblia, cu toții avem aceleași cuvinte rostite de Isus și scrise în Evanghelii. Astfel, ați putea crede că acest lucru ne va putea ajuta să ajungem cu toții la aceleași concluzii în ceea ce privește identitatea lui Dumnezeu. Dar, așa cum știți deja, nu toți Creștinii împărtășesc aceeași înțelegere despre Dumnezeu. Problema nu rezidă în cuvintele care sunt scrise, ci în modul în care cititorul le înțelege.

Isus a întrebat odată un învățător al legii:

„Ce este scris în Lege? Cum citești în ea?” (Luca 10:26).

„Cum” citești? Cum înțelegi ceea ce citești?

Toți Creștinii au aceeași Biblie, dar nu toți o citesc la fel. Un trinitarian citește aceleași cuvinte, dar le înțelege cu totul diferit decât le înțeleg eu. Spre exemplu:

Cuvinte inspirate: Un Dumnezeu; Fiul lui Dumnezeu; Spiritul lui Dumnezeu; Singurul Fiu născut.

Înțelegerea trinitariană: Dumnezeu triunic Dumnezeu Fiul Dumnezeu Duhul Fiu unic.

Înțelegerea mea: Dumnezeu Tatăl; Fiul lui Dumnezeu; Spiritul / Viața lui Dumnezeu; Singurul Fiu născut.

În această secțiune vom examina modul în care ucenicii au înțeles învățăturile lui Isus. Ei au auzi aceleași cuvinte pe care noi le citim în Evanghelie. Dar cum le-au înțeles ei în ceea ce privește monoteismul biblic?

Desigur, ucenicii care au umblat și au vorbit cu Isus, care L-au văzut înălțându-Se la cer, care au primit spiritul sfânt la Cincizecime și care au scris Noul Testament, trebuie să fi înțeles corect învățăturile lui Isus despre Dumnezeu. Așadar, ce au înțeles ei din Vechiul Testament și din învățăturile lui Isus despre acest subiect? Au crezut ei în monoteism? Și dacă da, în ce fel de monoteism?

Să începem prin a adresa prima întrebare:

1. Au crezut ucenicii în monoteism (un Dumnezeu)?

Iată ce au spus ei:

„deoarece Dumnezeu este unul singur și El va socoti neprihăniți prin credință pe cei tăiați împrejur și tot prin credință și pe cei netăiați împrejur.” (Romani 3:30).

„Deci, cât despre mâncarea lucrurilor jertfite idolilor, știm că în lume un idol este tot una cu nimic și că nu este decât un singur Dumnezeu.” (1 Corinteni 8:4).

„Este un singur Dumnezeu și Tată al tuturor, care este mai presus de toți, care lucrează prin toți și care este în toți.” (Efeseni 4:6).

„Căci este un singur Dumnezeu și este un singur mijlocitor între Dumnezeu și oameni: Omul Isus Hristos.” (1 Timotei 2:5).

„Tu crezi că Dumnezeu este unul, și bine faci, dar și dracii cred... și se înfioară!” (Iacov 2:19).

Este evident faptul că ei au crezut în monoteism. Însă atât cine crede în trinitate, cât și cine crede în modalism sau într-un singur Dumnezeu și Fiul Său va spune „Amin!” la toate aceste versete. Astfel, avem nevoie să înțelegem ce au vrut apostolii să spună prin „un Dumnezeu”.

2. Ce au înțeles apostolii despre identitatea Acestui un Dumnezeu?

Să vedem mai departe modul în care Pavel, Iacov, Petru și Ioan au înțeles Scripturile și învățătura lui Isus la acest subiect:

Pavel

În pasajul din 1 Corinteni 8:4 el a spus că „nu există decât un singur Dumnezeu.” În versetul 6 ne spune Cine este Acesta un Dumnezeu:

„totuși, pentru noi, nu este decât un singur Dumnezeu: Tatăl, de la care vin toate lucrurile și pentru care trăim și noi, și un singur Domn: Isus Hristos, prin care sunt toate lucrurile și, prin El, și noi.” (1 Corinteni 8:6).

Așadar, atunci când Pavel spune „Un Dumnezeu”, la ce s-a referit? Vorbea despre un Dumnezeu triunic, sau despre un Dumnezeu unic, singular, Dumnezeu Tatăl?

Rețineți că încercăm să descoperim ce au înțeles ucenicii prin expresia „un Dumnezeu”, nu ceea ce înțeleg Creștinii secolului 21. Întrebarea nu este ce înțelegi tu, dragă cititorule. Întrebarea este ce a înțeles Pavel; ce a înțeles și ce a afirmat.

Pavel nu a fost nesigur despre identitatea Dumnezeului Bibliei. Este Tatăl, Sursa tuturor lucrurilor. El a repetat acest lucru în mai multe rânduri:

„pentru ca toți împreună, cu o inimă și cu o gură, să slăviți pe Dumnezeu, Tatăl Domnului nostru Isus Hristos.” (Romani 15:6).

„Este un singur trup, un singur Duh, după cum și voi ați fost chemați la o singură nădejde a chemării voastre. Este un singur Domn, o singură credință, un singur botez. Este un singur Dumnezeu și Tată al tuturor, care este mai presus de toți, care lucrează prin toți și care este în toți.” (Efeseni 4:4-6).

Observați în pasajul de mai sus că, în ciuda faptului că Pavel menționează un Domn și un spirit, el accentuează numai un singur Dumnezeu. De asemenea, el a și specificat cine este acest un Dumnezeu. Nu este spiritul, nu este Domnul, nu este nici o combinație a celor trei. Este Tatăl.

„Bindecuântat să fie Dumnezeu, Tatăl Domnului nostru Isus Hristos, Părintele îndurărilor și Dumnezeul oricărei mângâieri...” (2 Corinteni 1:3).

Dacă Pavel credea într-un Dumnezeu triunic, pasajul din 1 Corinteni 8:6 ar fi fost perfect pentru a ne descoperi aceasta. El ar fi putut cu ușurință să spună „Dar pentru noi Creștinii, nu este decât un singur Dumnezeu, Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt, din care sunt toate lucrurile ...” Dar n-a făcut-o. El L-a identificat pe Acest un Dumnezeu numai cu Tatăl care este Sursa tuturor lucrurilor.

El L-a prezentat apoi pe Isus Hristos ca fiind singurul lui Domn sau Maestru, „prin care sunt toate lucrurile”, exprimând așadar adevărul că Tatăl este Sursa tuturor lucrurilor, iar Fiul Său canalul prin care Dumnezeu crează, susține și răscumpără creația. Pavel mai descrie acest lucru în câteva alte locuri:

„După ce a vorbit în vechime părinților noștri prin proroci, în multe rânduri și în multe chipuri, Dumnezeu, la sfârșitul acestor zile, ne-a vorbit prin Fiul, pe care L-a pus moștenitor al tuturor lucrurilor și prin care a făcut și veacurile.” (Evrei 1:1, 2).

„și să pun în lumină înaintea tuturor care este isprăvnicia acestei taine ascunse din veacuri în Dumnezeu, care a făcut toate lucrurile.” (Efes. 3:9).

„El este chipul Dumnezeului celui nevăzut, Cel Întâi Născut din toată zidirea. Pentru că prin El au fost făcute toate lucrurile care sunt în ceruri și pe pământ, cele văzute și cele nevăzute: fie scaune de domnii, fie dregătorii, fie domnii, fie stăpâniri. Toate au fost făcute prin El și pentru El. El este mai înainte de toate lucrurile și toate se țin prin El.” (Coloseni 1:15-17).

Observați ce mai adaugă în versetul următor:

„Și când toate lucrurile Îi vor fi supuse, atunci chiar și Fiul Se va supune Celui ce L-a supus toate lucrurile, pentru ca Dumnezeu să fie totul în toți.” (1 Corinteni 15:28).

Isus se va supune Tatălui? De ce? Pentru ca Dumnezeu Tatăl să fie totul în toți. De ce? Pentru că Tatăl este Sursa tuturor lucrurilor, inclusiv a vieții Fiului Său.

Pavel a înțeles că termenul „un Dumnezeu” din Scripturi și că învățăturile lui Isus se referă la Dumnezeu Tatăl, Singura Sursă a tuturor lucrurilor. El a înțeles faptul că există două Ființe divine, ambele implicate în lucrarea de creație. Însă Unul este Sursa (Tată) tuturor lucrurilor, iar Celălalt este Canalul (Fiul) prin care Dumnezeu a creat toate lucrurile. Potrivit Scripturii, nu există decât o singură Sursă a tuturor lucrurilor iar Acela este Tatăl.

Aceasta este ceea ce am descoperit și în Vechiul Testament: Două Ființe divine, dar Unul este Fiul Celuilalt. Unul este solul, prezența și cuvântul Celuilalt. Acest lucru este important să fie înțeles deoarece Biblia se referă la Isus ca fiind Dumnezeu. Isus este divin și este îndreptățit la a primi închinare. El a fost născut și nu creat. Dacă nu vom înțelege acest principiu fundamental al Scripturii, și anume că termenul „un Dumnezeu” se referă la Sursa tuturor lucrurilor, la Tatăl, vom ajunge la tot felul de concluzii eronate.

Iacov

Vă amintiți că Iacov a fost cel care a spus că *„Tu crezi că Dumnezeu este unul, și bine faci; dar și dracii cred... și se înfioară!”* (Iacov 2:19).

Dar ce a vrut el să spună prin „Dumnezeu este unul”? Un dumnezeu triunic, sau Dumnezeu Tatăl?

„Cu ea binecuvântăm pe Domnul, și Tatăl nostru, și tot cu ea blestemăm pe oameni cari sînt făcuți după asemănarea lui Dumnezeu.” (Iacov 3:9).

Potrivit celor scrise de Iacov, el se referă la Dumnezeu Tatăl. Asemenea lui Pavel, Iacov ne spune că Dumnezeul despre care Isus și Vechiul Testament au vorbit, Dumnezeu pe care L-au venerat și pe care și noi trebuie să-L venerăm este Tatăl lui Isus Hristos.

Cred că suntem îndreptățiti să înțelegem cuvintele lui Isus în același fel în care le-au înțeles și ucenicii Lui. Nu-i așa?

Petru

„Binecuvântat să fie Dumnezeu, Tatăl Domnului nostru Isus Hristos, care, după îndurarea Sa cea mare, ne-a născut din nou prin învierea lui Isus Hristos din morți, la o nădejde vie...” (1 Petru 1:3).

Petru repetă același adevăr. Unicul Dumnezeu al Bibliei este Dumnezeu și Tatăl Domnului nostru Isus Hristos. El nu este numai Dumnezeu nostru, dar și al lui Isus.

Ioan

„Dragostea lui Dumnezeu față de noi s'a arătat prin faptul că Dumnezeu a trimis în lume pe singurul Său Fiu, ca noi să trăim prin El. Și dragostea stă nu în faptul că noi am iubit pe Dumnezeu, ci în faptul că El ne-a iubit pe noi, și a trimis pe Fiul Său ca jertfă de ispășire pentru păcatele noastre.” (1 Ioan 4:9, 10).

Potrivit cuvintelor lui Ioan, cine este Dumnezeu? Este CEL care a avut un Fiu de dat. Este Tatăl lui Isus.

„Dacă primim mărturisirea oamenilor, mărturisirea lui Dumnezeu este mai mare; și mărturisirea lui Dumnezeu este mărturisirea, pe care a făcut-o El despre Fiul Său. Cine crede în Fiul lui Dumnezeu, are mărturisirea aceasta în el; cine nu crede pe Dumnezeu, Îl face mincinos, fiindcă nu crede mărturisirea, pe care a făcut-o Dumnezeu despre Fiul Său. Și mărturisirea este aceasta: Dumnezeu ne-a dat viața vecinică, și această viață este în Fiul Său. Cine are pe Fiul, are viața; cine n'are pe Fiul lui Dumnezeu, n'are viața.” (1 Ioan 5:9-12).

Cum citim aceste cuvinte? La Cine se referă termenul „Dumnezeu”? Din nou, trebuie să se refere la Cel care are un Fiu, la Tatăl.

„Cine are pe Fiul, are viața; cine n'are pe Fiul lui Dumnezeu, n'are viața.” (1 Ioan 5:10).

Viața veșnică nu se găsește în cuvinte, în fapte sau eforturi. Viața veșnică este într-O Persoană, Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu. Cel care-L are pe Fiul, are viața. Dacă viața se găsește în Fiul, atunci dușmanul sufletelor dorește să ne răpească viața veșnică luându-ni-L pe Fiul.

Din păcate Satan a reușit să facă aceasta în viețile multora prin înlocuirea Fiului lui Dumnezeu cu „Dumnezeu Fiul”. Aceste titluri pot suna asemănător dar, în realitate, ele sunt atât de diferite.

Termenul „Fiul lui Dumnezeu” identifică al lui Fiu este. Această identitate Îl califică să fie Singurul Mântuitor posibil al lumii, ca Singura Ființă Divină care putea să moară în locul omului. Însă termenul „Dumnezeu Fiul” nu-L mai identifică ca fiind Adevăratul Fiu, ci mai degrabă introduce un alt dumnezeu al cărui titlu este „Fiu”.

Aș dori să ilustrez această diferență prin următoarea paralelă: „câinele lui Ion” versus „Ion, câinele”. Sper să puteți vedea ce diferență este între cele două!

În Eden, Satan a dorit să-i răpească Evei viața veșnică prin a despărți-o de Dumnezeu. Astăzi, el îi jefuiește pe oameni de viața veșnică prin a-i despărți de Fiul lui Dumnezeu. Viața veșnică se găsește numai în Fiul lui

Dumnezeu căci El este Singurul Mijlocitor între Dumnezeu și omenirea decăzută. Vă rog să rețineți că termenul „Fiul lui Dumnezeu” nu este un nume. Este identitatea familială a Acestei Ființe divine. Isus le-a spus evreilor:

„Cercetați Scripturile, pentru că socotiți că în ele aveți viața vecinică, dar tocmai ele mărturisesc despre Mine. Și nu vreți să veniți la Mine, ca să aveți viața!” (Ioan 5:39, 40).

Viața veșnică nu se găsește în paginile Scripturii. Scopul Bibliei este de a ne îndrepta către Isus în Care se găsește viața veșnică. Isus le-a spus: „Voi citiți, studiați și meditați, dar nu veniți la Mine pentru a avea viață veșnică. Nu puteți primi viața veșnică decât dacă veniți la Mine.”

Prin decepție, Satan îl jefuiește pe credincios de părtășia cu Fiul lui Dumnezeu, înlocuindu-L cu Dumnezeu Fiul.

Celor care L-au primit pe Isus în inimile lor, Ioan continuă spunându-le: *„V-am scris aceste lucruri ca să știți că voi, cari credeți în Numele Fiului lui Dumnezeu, aveți viața vecinică.” (1 Ioan 5:13).*

Ca unul care crede în Fiul lui Dumnezeu, tu deții deja viața veșnică pentru viața noastră veșnică este viața lui Isus Hristos. O putem avea chiar acum pentru că-L putem avea pe Hristos, Fiul lui Dumnezeu ÎN NOI chiar acum. Isus dorește să-Și trăiască viața în trupul tău muritor, oferindu-ți aceeași biruință pe care El a obținut-o asupra tuturor păcatelor și a întunericului.

„... Pentru ca și viața lui Isus să se arate în trupul nostru muritor.” (2 Corinteni 4:11).

Ești conștient de comoara pe care Dumnezeu ți-a dat-o în Persoana Fiului Său?

Rasa umană a pierdut totul, însă Dumnezeu a spus: „Vă voi oferi tot ceea ce aveți nevoie pentru viața aceasta și pentru cea viitoare, în Fiul Meu. Dacă-L primiți pe El, dacă-I îngăduiți Lui să trăiască în voi, veți avea toate lucrurile.”

„El, care n'a cruțat nici chiar pe Fiul Său, ci L-a dat pentru noi toți, cum nu ne va da fără plată, împreună cu El, toate lucrurile?” (Romani 8:32).

Acesta este motivul pentru care Scriptura afirmă că suntem desăvârșiți în El (Coloseni 2:10), că suntem noi creații în El (2 Corinteni 5:17). Acest lucru este adevărat pentru că Fiul Dumnezeului Celui viu este Cel care-Și trăiește viața în tine:

„Am fost răstignit împreună cu Hristos, și trăiesc... dar nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine. Și viața, pe care o trăiesc acum în trup, o trăiesc în credința în Fiul lui Dumnezeu, care m'a iubit și S'a dat pe Sine însuși pentru mine.” (Galateni 2:20).

În Isus, Fiul lui Dumnezeu, se găsește mântuirea și viața veșnică pentru toți păcătoșii. Dar fără Fiul, nu poți face nimic. Isus a spus:

„Deci, dacă Fiul vă face slobozi, veți fi cu adevărat slobozi.” (Ioan 8:36).

Satan urăște acest lucru pentru că numai Fiul lui Dumnezeu are dreptul de a sta împreună cu Tatăl Său pe tronul universului. Și totuși, atunci când Îl primim pe Fiul, suntem adoptați ca și copii ai lui Dumnezeu și astfel obținem acest drept un drept pe care Satan nu-l va avea niciodată. Acesta este motivul pentru care el încearcă să ascundă acest adevăr oferindu-ne un alt Isus - „Dumnezeu Fiul” - în locul Fiului lui Dumnezeu.

Întorcându-ne la cuvintele lui Ioan despre Singurul Dumnezeu, citim:

„Știm că Fiul lui Dumnezeu a venit, și ne-a dat pricepere să cunoaștem pe Celce este adevărat. Și noi sîntem în Celce este adevărat, adică în Isus Hristos, Fiul Lui. El este Dumnezeul adevărat și viața vecinică.” (1 Ioan 5:20).

Unii citează acest verset și înțeleg că afirmă că Isus este Dumnezeul adevărat. Asta este ce spune Ioan?

Să-l recitim:

„Știm că Fiul lui Dumnezeu a venit, și ne-a dat pricepere să cunoaștem pe Celce este adevărat. Și noi sîntem în Celce este adevărat, adică în Isus Hristos, Fiul Lui. El este Dumnezeul adevărat și viața vecinică.” (1 Ioan 5:20).

Cel care este adevărat are un Fiul numit Isus. Cel care este adevărat trebuie așadar să fie Tatăl. Potrivit cuvintelor lui Isus, Tatăl este Singurul Dumnezeu adevărat. În rugăciunea Sa către Tatăl, El a spus:

„Și viața vecinică este aceasta: să Te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat și pe Isus Hristos, pe care L-ai trimis Tu.” (Ioan 17:3).

Amintiți-vă că Ioan este cel care a scris Evanghelia. Credeți că Ioan în epistola scrisă ulterior, ar fi contrazis cuvintele lui Isus pe care le-a scris el însuși? Sigur că nu.

Isus S-a referit la Tatăl Său ca fiind Singurul Dumnezeu adevărat. Ioan nu face nimic altceva decât să reitereze aceeași idee, și anume că Tatăl lui Hristos este adevăratul Dumnezeu.

„Oricine o ia înainte, și nu rămâne în învățătura lui Hristos, n'are pe Dumnezeu. Cine rămâne în învățătura aceasta, are pe Tatăl și pe Fiul.” (2 Ioan 1:9).

Cine este „Dumnezeu” din pasajele de mai sus? Să comparăm cele două propoziții:

În prima propoziție sunt menționate două Ființe: Hristos și Dumnezeu. Ioan explică faptul că dacă-L respingi pe Unul, Îl respingi și pe Cel de-al Doilea. În următoarea propoziție el prezintă scenariul opus: dacă-L ai pe Unul, Îl ai și pe Celălalt, unde Îl identifică pe Dumnezeu ca fiind Tatăl, iar

pe Hristos ca fiind Fiul. Aceasta este în perfectă armonie cu învățăturile lui Isus consemnate de Ioan în Evanghelie:

„Dacă Mă iubește cineva, va păzi cuvântul Meu, și Tatăl Meu îl va iubi. Noi vom veni la el, și vom locui împreună cu el.” (Ioan 14:23).

În cea de-a doua epistolă, Ioan reamintește cuvintele lui Isus așa cum le-a consemnat în Evanghelie, descoperind faptul că există Două Ființe Divine, Dumnezeu și Fiul Său.

Potrivit apostolilor Pavel, Petru, Iacov și Ioan, Singurul Dumnezeu al Bibliei este Tatăl. Apostolii, după moartea și învierea lui Hristos, după primirea spiritului sfânt care i-a călăuzit în tot adevărul, au crezut în și au afirmat că Dumnezeu este unul, O singură Ființă. Ei nu au spus că Dumnezeu ar fi o trinitate sau trei persoane.

MONOTEISM POTRIVIT APOCALIPSEI

Dar în ceea ce privește ultima cartea a Bibliei, Apocalipsa? Ce ne-a descoperit Dumnezeu prin Ioan în această ultimă carte? Găsim și acolo monoteism? Și dacă da, este un Dumnezeu triunic sau un Singur Dumnezeu monoteist? Să citim câteva versete pentru a vedea ce putem învăța:

„Descoperirea lui Isus Hristos, pe care l-a dat-o Dumnezeu, ca să arate robilor Săi lucrurile cari au să se întâmple în curând. Și le-a făcut-o cunoscut, trimetând prin îngerul Său la robul Său Ioan.” (Apocalipsa 1:1).

Dumnezeu a oferit această descoperire lui Isus. La Cine se referă aici cuvântul „Dumnezeu”? Dacă Dumnezeu a oferit ceva lui Isus, identitatea lui Dumnezeu nu poate s-o includă și pe cea a lui Isus. Trebuie să fie Altceva pe care următoarele versete Îl identifică în mod clar ca fiind Tatăl Lui.

„și din partea lui Isus Hristos, martorul credincios, cel întâi născut din morți, Domnul împăraților pământului! A Lui, care ne iubește, care ne-a spălat de păcatele noastre cu sângele Său, și a făcut din noi o împărăție și preoți pentru Dumnezeu, Tatăl Său: a Lui să fie slava și puterea în vecii vecilor! Amin.” (Apocalipsa 1:5, 6).

Cartea Apocalipsei nu numai că afirmă că Dumnezeu este Tatăl lui Isus, dar și confirmă faptul că Tatăl este Dumnezeu lui Isus:

„Pe celce va birui, îl voi face un stâlp în Templul Dumnezeului Meu, și nu va mai ieși afară din el. Voi scrie pe el Numele Dumnezeului Meu și numele cetății Dumnezeului Meu, noul Ierusalim, care are să se pogoare din cer dela Dumnezeul Meu, și Numele Meu cel nou.” (Apocalipsa 3:12).

Această afirmație este consecventă cu ceea ce am descoperit în Vechiul Testament, în Evanghelii și în scrierile apostolilor.

Pe măsură ce înaintăm în cartea Apocalipsei, ajungem la capitolele 4 și 5 care confirmă cu tărie ceea ce am descoperit până acum. În capitolul 4 citim despre un tron care a fost așezat și despre „Unul” care a șezut pe tron:

„Numai decît am fost răpit în Duhul. Și iată că în cer era pus un scaun de domnie, și pe scaunul acesta de domnie ședea Cineva. Cel ce ședea pe el, avea înfățișarea unei pietre de iaspis și de sardiu; și scaunul de domnie era înconjurat cu un curcubeu ca o piatră de smaragd la vedere. ... Fiecare din aceste patru

făpturi vii avea câte șase aripi, și erau pline cu ochi de jur împrejur și pe dinlăuntru. Zi și nopțe, ziceau fără încetare: „Sfânt, Sfânt, Sfânt, este Domnul Dumnezeu, Cel Atotputernic, care era, care este, care vine!” Când aceste făpturi vii aduceau slavă, cinste și mulțămiri Celui ce ședea pe scaunul de domnie, și care este viu în vecii vecilor, cei douăzeci și patru de bătrâni cădeau înaintea Celui ce ședea pe scaunul de domnie, și se închinau Celui ce este viu în vecii vecilor, își aruncau cununile înaintea scaunului de domnie, și ziceau: „Vrednic ești Doamne și Dumnezeu nostru, să primești slava, cinstea și puterea, căci Tu ai făcut toate lucrurile, și prin voia Ta stau în ființă și au fost făcute!” (Apocalipsa 4:2, 3, 8-11).

Ioan a văzut „Unul” care a șezut pe tron și care este numit „Domnul Dumnezeu Atotputernic” (Apocalipsa 4:8). Lui I se închină cele patru făpturi vii și cei 24 de bătrâni.

Atunci când îngerii spun „sfânt, sfânt, sfânt” nu spun de trei ori datorită unei trinități; nu, ci contextul ne arată care este motivul:

„... sfânt, sfânt, sfânt este Domnul Dumnezeu Atotputernic care era, și este și vine.” (Apocalipsa 4:8).

Dumnezeu este sfânt în trecut, sfânt în prezent și sfânt în viitor. Rețineți faptul că este numai „Unul” care stă pe tron. Vom descoperi Cine este Acesta. Observați ce afirmă Ioan în următorul text:

„Apoi am văzut în mâna dreaptă a Celuice ședea pe scaunul de domnie o carte, scrisă pe dinlăuntru și pe dinafară, pecetluită cu șapte peceți.” (Apocalipsa 5:1).

Domnul Dumnezeu Cel Atotputernic pe care L-a văzut Ioan stând pe tron, are în mână o carte. Câteva versete mai târziu, Altcineva intră în scenă. Ioan L-a văzut pe Unul care arăta ca un Miel înjunghiat, stând în mijlocul tronului lui Dumnezeu și pe cei 24 de bătrâni:

„Și la mijloc, între scaunul de domnie și cele patru făpturi vii, și între bătrâni, am văzut stând în picioare un Miel. Părea jungheat, și avea șapte coarne și șapte ochi, cari sunt cele șapte Duhuri ale lui Dumnezeu, trimese în tot pământul. El a venit, și a luat cartea din mâna dreaptă a Celuice ședea pe scaunul de domnie.” (Apocalipsa 5:6, 7).

Nimeni nu va nega faptul că Cel care este simbolizat prin Mielul înjunghiat este Isus Hristos. Asta înseamnă că Acel „Unul” care stă pe tronul din cer și care este venerat ca fiind Singurul Dumnezeu al Bibliei, este Tatăl.

Această viziune este foarte asemănătoare cu cea din Daniel 7:

„Mă uitam la aceste lucruri, până când s'au așezat niște scaune de domnie. Și un Îmbătrânit de zile a șezut jos. Haina Lui era albă ca zăpada, și părul capului Lui era ca niște lână curată; scaunul Lui de domnie era ca niște flăcări de foc, și roatele Lui ca un foc aprins. ... M'am uitat în timpul vedeniilor mele de nopțe, și iată că pe norii cerurilor a venit unul ca un fiu al omului; a înaintat spre Cel îmbătrânit de zile și a fost adus înaintea Lui.” (Daniel 7:9, 13).

Ambele viziuni ne descoperă două Ființe care sunt implicate în lucrarea de răscumpărare și judecată. În ambele viziuni numai la Unul dintre Cele două Ființe se face referire ca fiind „Îmbătrânitul de zile” sau „Domnul Dumnezeu Atotputernic”. În ambele viziuni, numai Unul stă pe tron și este venerat ca fiind Dumnezeu cerului. Ambele viziuni îl prezintă pe Dumnezeu Tatăl ca fiind Singurul Dumnezeu al cerului și al pământului.

Trecând mai departe în cartea Apocalipsei, citim următoarele:

„După aceea m-am uitat, și iată că era o mare gloată, pe care nu putea s’o numere nimeni, din orice neam, din orice seminție, din orice norod și de orice limbă, care stătea în picioare înaintea scaunului de domnie și înaintea Mielului, îmbrăcați în haine albe, cu ramuri de finic în mâini; și strigau cu glas tare, și ziceau: „Mântuirea este a Dumnezeului nostru, care șade pe scaunul de domnie, și a Mielului!” Și toți îngerii stăteau împrejurul scaunului de domnie, împrejurul bătrânilor și împrejurul celor patru făpturi vii. Și s’au aruncat cu fețele la pământ în fața scaunului de domnie, și s’au închinat lui Dumnezeu, și au zis: „Amin.” „A Dumnezeului nostru, să fie lauda, slava, înțelepciunea, mulțămirea, cinstea, puterea și tăria, în vecii vecilor! Amin.” (Apocalipsa 7:9-12).

Observați ce afirmă marea gloată:

„Mântuirea este a Dumnezeului nostru, care șade pe scaunul de domnie, și a Mielului!” (Apocalipsa 7:10).

Toți cei răscumparați din cer știu că Dumnezeu lor este Cel care stă pe tron. Ei înțeleg faptul că Tatăl este Dumnezeu lor și că Fiul Său este Mielul. Tatăl este Dumnezeu pe care-L venerază îngerii așa cum citim în versetele 11 și 12.

Mai târziu în aceeași carte este scris:

„Fericiți și sfinți sunt ceice au parte de întâia înviere! Asupra lor a doua moarte n’are nicio putere; ci vor fi preoți ai lui Dumnezeu și ai lui Hristos, și vor împărăși cu El o mie de ani.” (Apocalipsa 20:6).

„În cetate n’am văzut niciun Templu; pentru că Domnul Dumnezeu, Cel Atotputernic, ca și Mielul, sunt Templul ei.” (Apocalipsa 21:22).

„Și mi-a arătat un rîu cu apa vieții, limpede ca cristalul, care ieșea din scaunul de domnie al lui Dumnezeu și al Mielului. ... Nu va mai fi nimic vrednic de blestem acolo. Scaunul de domnie al lui Dumnezeu și al Mielului vor fi în ea. Robii Lui îi vor sluji.” (Apocalipsa 22:1, 3).

Din nou, în versetele de mai jos este foarte clar cine este Dumnezeu. În mod repetat sunt menționate două Ființe: Una este numită „Dumnezeu”, iar Cealaltă este numită „Hristos” sau „Mielul”.

Cartea Apocalipsei ne înfățișează același adevăr pe care l-am văzut pe tot parcursul Bibliei. Este o carte monoteistă. Nu afirmă o trinitate de persoane, ci Un Dumnezeu individual din care sunt toate lucrurile. La fel ca în restul Bibliei, cartea Apocalipsei ne prezintă două Ființe divine reprezentate ca Dumnezeu și Mielul, sau Dumnezeu și Fiul Său. Două

Ființe divine, și totuși un singur Dumnezeu, o ultimă autoritate în cer. Este voia lui Dumnezeu Tatăl, așa cum a spus Isus (Matei 6:19) care este împlinită în cer.

În lumina acestor adevăruri, despre Cine vorbește solia primului înger?

„El zicea cu glas tare: „Temeți-vă de Dumnezeu, și dați-i slavă, căci a venit ceasul judecării Lui; și închinați-vă Celui ce a făcut cerul și pământul, marea și izvoarele apelor!” (Apocalipsa 14:7).

Cine este Acest Dumnezeu de Care trebuie să ne temem, Căruia trebuie să-I dăm slavă și pe Care să-L venerăm? Se referă la un Dumnezeu monoteistic triunic, sau la Dumnezeu Tatăl? Cartea Apocalipsei însăși mărturisește că se referă la Dumnezeu Tatăl. De fiecare dată când termenul „Dumnezeu” este folosit în Apocalipsa, se referă la Dumnezeu Tatăl.

De aceea, solia primului înger nu ne îndeamnă să ne temem și să ne închinăm unul Dumnezeu monoteist triunic, ci lui Dumnezeu Tatăl ca fiind adevăratul Dumnezeu al Bibliei, Regele Suveran al universului.

În final, în Evanghelia lui Ioan, autorul Apocalipsei, citim următoarele cuvinte ale lui Isus:

„Dar vine ceasul, și acum a și venit, când închinătorii adevărați se vor închina Tatălui în duh și în adevăr; fiindcă astfel de închinători dorește și Tatăl.” (Ioan 4:23).

Ioan a fost cel care a consemnat aceste cuvinte ale lui Isus, cuvinte care-l conduc pe adevăratul închinător să I se închine Tatălui. De aici, este logic să credem că Ioan nu ar contrazice aceste cuvinte ale lui Isus în cadrul soliilor celor trei îngeri, chiar soliile care sunt menite să întoarcă inima adevăratului căutător către închinarea la Dumnezeul Bibliei.

Dacă toate acestea nu sunt suficiente pentru a vă convinge că solia primului înger se referă la Tatăl, vă rog să considerați următoarele: după ce Ioan și Petru au fost amenințați și eliberați de preoți și conducători, ei au revenit la ai lor și și-au unit glasurile în rugăciune și mulțumire către Dumnezeu. Vă rog să citiți cu atenție rugăciunea lor. Ei s-au rugat într-un singur gând:

„Când au auzit ei aceste lucruri, și-au ridicat glasul toți împreună către Dumnezeu, și au zis: „Stăpâne, Doamne, care ai făcut cerul, pământul, marea și tot ce este în ele!

... În adevăr, împotriva Copilului Tău celui sfânt, Isus, pe care L-ai uns Tu, s’au însoțit în cetatea aceasta Irod și Pilat din Pont ...” (Fapte 4:24, 27 - KJV).

Atât Ioan cât și Petru au crezut că Domnul Dumnezeul lor, „care a creat cerul și pământul și marea” (aceleași cuvinte ca în Apocalipsa 14:7), are un copil sfânt numit Isus. Așadar, ei nu se puteau adresa decât Tatălui. Isus este „copilul cel sfânt” al lui Dumnezeu la care se referă Apocalipsa 14:7.

CONCLUZIA MEA DESPRE MONOTEISM

Biblia este foarte clară despre unicitatea lui Dumnezeu, dar nu lasă niciun loc de interpretare în ceea ce privește ce înseamnă această „unicitate” sau ce fel de monoteism este prezentat. Ea afirmă în mod repetat că singurul Dumnezeu adevărat al Bibliei este o Ființă individuală pe Care noi Îl numim „Dumnezeu Tatăl”. Acesta adevăr este în mod armonios afirmat și revelat în Vechiul Testament, în Evanghelii, în special în mărturiile lui Ioan Botezătorul, Isus și ale evreilor, în scrierile apostolilor, în ultima carte a Bibliei, cartea Apocalipsei. Asta înseamnă că Ilie (evreul) s-a închinat Tatălui ca fiind Singurul Dumnezeu adevărat, că Ilie (Ioan Botezătorul) s-a închinat Tatălui ca fiind Singurul Dumnezeu adevărat, că Ilie (poporul lui Dumnezeu de la timpul sfârșitului - Maleahi 4:5) vor afirma solia lui Ilie (cele trei solii îngeresci) pentru a-i întoarce pe oameni înapoi la Tatăl ca fiind Singurul Dumnezeu Adevărat. Este o minune faptul că ei au Numele Tatălui scris pe frunți (Apocalipsa 14:1).

Dacă noi suntem copiii lui Dumnezeu din timpul de pe urmă, cei care proclamăm solia celor trei îngeri, trebuie să credem în și să-i îndreptăm pe oameni către același Dumnezeu pe care L-au venerat primul și cel de-al doilea Ilie și Către care ei i-au îndreptat pe oameni.

Doctrina trinității, cea care afirmă monoteismul trinuic, este străină de Scriptură. Ea prezintă un Dumnezeu diferit de Cel care este venerat de-a lungul Scripturilor. În cel mai fericit caz, ea reprezintă înțelegerea omenească a învățăturilor Scripturii.

Observați următorul pasaj:

„În timp ce niciun pasaj Biblic nu afirmă doctrina Trinității, ea este asumată ca un fapt de scriitorii Bibliei și menționată de câteva ori. ... Numai prin credință putem accepta existența Trinității.” (Adventist Review, Vol. 158, No. 31, 1981, pag. 4).

Charles Ryrie, profesor de Teologie Sistematică și doctorand al Seminarului Teologic din Dallas care a fost președinte și profesor la ceea ce este acum cunoscută ca Universitatea Cairn), în lucrarea lui de seamă „Teologie Fundamentală”, notează:

„Există multe doctrine acceptate de evangheliști ca fiind afirmate în mod clar de Scriptură, dar pentru care nu există nicio dovadă. Doctrina trinității ne oferă cel mai bun exemplu în acest sens. Este corect să afirmăm că Biblia nu afirmă în mod clar doctrina Trinității. ... De fapt, nu există nici măcar un text doveditor, dacă

prin „text doveditor” ne referim la un verset sau la un pasaj care să afirme în mod clar că există un Dumnezeu în trei persoane. ... Ilustrațiile de mai sus dovedesc falsitatea concluziei că dacă o idee nu este dovedită cu un text din Biblie, noi nu putem afirma în mod clar consecințele. ... Dacă ar fi așa, eu n-aș putea niciodată afirma doctrina Trinității.” (Teologie Fundamentală, 1999, pag. 89, 90).

În lumina afirmațiilor lui Charles Ryrie, observați provocarea lansată de Biserica Catolică:

„Oponenții noștri pretind uneori că nicio credință nu ar trebui afirmată în mod dogmatic dacă nu este în mod explicit afirmată în Scriptură. ... dar chiar bisericile Protestante au acceptat asemenea dogme ca Trinitatea pentru care nu există nicio asemenea autoritate exactă în Evanghelii.” (Graham Greene, „Assumption of Mary”, Life Magazine, Oct. 30, 1950, pag. 51).

A forța acceptarea doctrinei trinității în cercurile Creștine și pentru a face din aceasta un test pentru acceptarea de membrii, înseamnă a face înțelegerea omenească și tradiția în locul Scripturii, testul credinței.

Așa cum am văzut, adevăratul monoteism Biblic nu lasă niciun loc Dumnezeului triunic. Adevărul despre Singurul Dumnezeu Adevărat și Singurul Lui Fiul născut este în mod armonios afirmat și menținut pe tot cuprinsul întregii Scripturi. De la Vechiul Testament până la Apocalipsa, nu există decât două Ființe divine, prezentate ca

Vechiul Testament	Evangheliile	Apostolii și Apocalipsa
Iehova și Îngerul Său (Exodul 14:19, 24)	Dumnezeu și Solul Său (Ioan 17:25, 26)	Dumnezeu și Mielul (Apocalipsa 7:10)
Iehova și Fiul Său (Proverbe 8:22-30; 30:4)	Dumnezeu și Fiul Său (Ioan 17:3)	Dumnezeu și Fiul Său (Apocalipsa 15:7; 2 Corinteni 1:3)
Iehova este Dumnezeul Fiului Său (Psalm 45:6, 7)	Dumnezeu Tatăl și Dumnezeul Fiului Său (Ioan 20:17, etc.)	Dumnezeu Tatăl este Dumnezeul Fiului Său înviat (Apoc. 3:12)

Două Ființe divine, și totuși Un Dumnezeu, Sursa tuturor lucrurilor, inclusiv a Fiului Său. Acesta este monoteismul Biblic. O corectă înțelegere a termenului „un Dumnezeu” nu numai că descoperă adevărul despre identitatea Dumnezeului Biblic, ci ne și explică care este motivul pentru care, cu toate că atât Tatăl cât și Fiul au natură divină, nu există decât Un singur Dumnezeu Adevărat, o singură sursă a tuturor lucrurilor.

„totuși pentru noi nu este decât un singur Dumnezeu: Tatăl, dela care vin toate lucrurile și pentru care trăim și noi, și un singur Domn: Isus Hristos, prin care sunt toate lucrurile și prin El și noi.” (1 Corinteni 8:6).

Pentru mai multe informații în limba engleză, vizitați
www.revelation1412.org

Pentru mai multe informații în limba română, vizitați
www.divinavindecare.ro